

[Udenrigsministeren]

VI. Sammenfatning

Som det vil ses, er der allerede på en række områder taget konkrete skridt til at føre udvalgets forslag og anbefalinger ud i livet.

På det område, hvor folketingets medvirken er påkrævet, er et lovforslag allerede blevet fremsat i folketinget.

På en række andre punkter vil der blive tale om en mere gradvis tilpasning af administrativ praksis i overensstemmelse med udvalgets anbefalinger. Sammenfattende kan det siges, at den helt overvejende del af udvalgets konkrete forslag og anbefalinger vil blive gennemført. Hertil kommer, at den fremtidige administration af de statslige støtteordninger også i videre forstand vil kunne hente værdifuld inspiration i betænkningen.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 17:

Forespørgsel til udenrigsministeren [om den amerikanske administrations planer om et »stjernekrigsforsvar« (SDI) og om Danmarks holdning hertil].

Af Gert Petersen (SF) og Albrechtsen (VS).

(Forespørgslen anmeldt 21/2 85).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål til ministrene:

Formanden:

Det som nr. 2 opførte spørgsmål (spm. nr. S 765), der er stillet af fru Annelise Gotfredsen (KF) til justitsministeren, udgår til skriftlig besvarelse.

Spm. nr. S 767

1) Til statsministeren af:

Taanquist (S):

»Vil statsministeren pålægge socialministeren at ændre reglerne om udbetaling af pensionstillæg til pensionister, der har indtægter ved siden af pensionen, i overensstemmelse med det løfte, statsministeren i B.T. har givet Asmus Jensen, Nordborg?«

Skriftlig begrundelse

I et telefonprogram arrangeret af B.T. i december sidste år spurgte Asmus Jensen, Nordborg, om der var mulighed for at få forhøjet det beløb på 13.400 kr., som pensionister må tjene uden at få beskåret pensionen. Statsministeren svarede: »Jeg er helt enig. Det er for skrappt. Vi har alle en interesse i, at pensionisterne har mulighed for at arbejde aktivt. Jeg håber, jeg kan komme igennem med forbedringer på det område, du nævner. Det var godt, du ringede om det.«

Socialministeren har i sit svar af 18. februar 1985 på spørgsmål nr. S 689 ikke givet noget svar på et tilsvarende spørgsmål, men henvist til en betænkning om samspilsproblemer for pensionister.

Da dette problem ikke er rejst som et egentligt samspilsproblem og heller ikke ses at være behandlet i nævnte betænkning, må spørgsmålet anses for at være afvist af socialministeren.

Taanquist (S):

Nu er der gået to måneder, siden statsministeren gav det i den skriftlige begrundelse citerede svar til Asmus Jensen, og der er stadig væk intet sket. På et svar, jeg har fået fra socialministeren om det samme, kan jeg forstå, at socialministeren heller ikke agter at foretage noget på dette område. Derfor spørger jeg nu igen, hvad hans tilsagn til Asmus Jensen i telefonen betød.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det svar, jeg gav hr. Asmus Jensen fra Nordborg i et telefoninterview, som var foranlediget af B.T., gik ud på, at jeg gerne så det samspilsproblem, han påpegede, løst. Der er jo også andre samspilsproblemer, og jeg kan oplyse, at der arbejdes intenst med disse for øvrigt meget indviklede problemer i socialministeriet for øjeblikket, og jeg håber da, at vi inden for længe kan tage fat på at løse dem.

[Statsministeren]

Det er regeringens ønske at afhjælpe de såkaldte samspilsproblemer for pensionister, men jeg mener, at det problem, hr. Taanquist nu rejser, ikke kan løses ganske isoleret. Det må indgå i den samlede overvejelse af alle disse indviklede forhold om samspil.

Taanquist (S):

Jo, det er i virkeligheden det, det kan; det kan løses på den måde, statsministeren har svaret Asmus Jensen. Dette her er jo ikke et egentligt samspilsspørgsmål. Samspilsproblemer opstår, når en indtægtsforøgelse samtidig får virkning på flere forskellige sociale ydelser. Dette problem har for så vidt ikke noget med samspil at gøre, for selv om man løste det, ville man have nøjagtig de samme samspilsproblemer, bare på et højere indkomstniveau.

Dette drejer sig om en politisk beslutning om at give pensionister et større fribeløb, inden man begynder at trække i deres pension, når de har arbejde ved siden af pensionen.

Jeg har hæftet mig nøje ved statsministerens ordvalg, og der ligger deri et løfte om, at statsministeren vil gøre, hvad han kan for at få løst det spørgsmål, og jeg er nødt til at spørge igen: ja men betød det tilsagn, statsministeren gav Asmus Jensen, overhovedet ikke noget?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jo, det betød i høj grad noget, men problemet er kompliceret.

Det ligger således, at pensionstillægget – det er det, vi taler om – udgør 559 kr. om måneden til en pensionist, hvis det er en gift pensionist, og så sker der en regulering med 30 pct., hvis indtægten overstiger 13.200 kr.

Men samspilsproblemet for pensionister består i, at en indtægtsfremgang medfører aftrapning af f.eks. pensionsydelsen, boligydelsen eller merbetalingen af hjemmehjælp.

Det spørgsmål, hr. Taanquist så berettiget sætter fokus på, drejer sig om, at pensionisterne skulle kunne have større indtægter end i dag, før der sker en regulering af pensionstillægget. Det synes jeg også er ideelt rigtigt, men det afspejler kun en enkelt side af samspilsproblemet, hvor der sker en stigning i skatten, samtidig med at pensionstillægget nedsættes.

Hvis man vil løse – og det er det, jeg mener vi skal forsøge – det generelle samspilsproblem og ikke kun tage hensyn til de pensionister, der blot modtager folkepensionen, så må man nok, som pensionsudvalget har peget på i sin betænkning om bl.a. delpensions- og samspilsproblemer, lægge vægt på løsninger, der ud over pensionstillægget tager hensyn til ting som boligydelse, hjemmehjælp og varmemhjælp.

På baggrund af den betænkning, jeg netop nævnte, er der nu overvejelser i gang i socialministeriet om at finde en egnet løsning.

Taanquist (S):

Jeg må erklære mig uenig med statsministeren. Dette problem er ikke indviklet. Det gør ikke samspilsreglerne hverken mere eller mindre indviklede, at man tager dette initiativ.

Men jeg vil slutte med at spørge: de ord, som statsministeren har sagt i telefonen til Asmus Jensen, får altså ikke statsministeren til at tage nogen som helst form for initiativ?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Initiativet er taget for længst, og jeg tror ikke, nogen har kunnet vente sig, at man i løbet af et par måneder skulle have skaffet fuld klarhed over, hvordan den bedst tænkelige løsning er. Det tager også nok nogen tid endnu. Det synes jeg heller ikke gør så meget. Vi ved alle, at det er et indviklet problem; det drejer sig ikke alene om indkomstbeløbet i forhold til pensionstillægget, det drejer sig også om sammenhængen til de andre størrelser, boligydelse, hjemmehjælp, varmemhjælp osv.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 765

3) Til *justitsministeren* af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Har ministeren overvejet at sammensætte et udvalg, der kan foretage en første udspørgning af asylansøgere allerede ved grænsen?«

Skriftlig begrundelse

[Bernhard Baunsgaard]

Fra bl.a. Dansk Flygtningehjælps side er det foreslået, at der nedsættes et udvalg, der allerede ved eventuelle asylansøgers indrejse til Danmark kan gøre dem opmærksom på betingelserne for at få flygtningestatus i Danmark og gøre det klart for disse mennesker, at dansk lovgivning ligesom andre landes lovgivning stiller klare betingelser for en godkendelse som flygtning.

Ligeledes vil man kunne oplyse om, at det ikke er muligt for dem at få opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, hvis de ikke er blevet godkendt som flygtninge.

Bernhard Baunsgaard (RV):

I forbindelse med behandlingen af asylansøgers sager opstår hver gang diskussion om den tid, behandlingen har taget. Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke mener, at Danmark på det punkt indtager en urimelig stilling.

I Vesttyskland, hvor grundloven jo tilsiger, at flygtninge skal have ret til at komme ind, tager det undertiden år at behandle deres sager, men de har jo også overordentlig mange, formodentlig i 1984 50.000 ansøgere.

I Frankrig, der også er kendt for at modtage mange flygtninge – man mener, at der må være op mod 200.000 i Frankrig nu – tager behandlingen kun tre måneder. Den skal være afsluttet inden da.

Dansk Flygtningehjælp har foreslået, at man nedsætter et udvalg, der allerede ved grænsen kan give råd og oplysning. Jeg vil gerne spørge, hvad ministeren siger til et sådant forslag.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er rigtigt, som hr. Bernhard Baunsgaard nævnte, at det i andre lande, også de to, der blev nævnt, tager meget lang tid, inden en asylansøgning bliver behandlet, længere, end det har gjort her i landet. Men jeg mener, at vi er interesseret i, at behandlingen bliver kortest mulig. Hvis vi i forbindelse med den drøftelse, vi skal have om et stykke tid i folketinget, kunne nærme os til hinanden, eventuelt igennem en lovændring, sådan at man kunne få fremskyndet behandlingen, så jeg det meget gerne.

Vi har også overvejet, om man skulle have en særlig behandling ved grænsen. Lad mig bare sige: det er vanskeligt, for vi ved ikke, hvornår de pågældende kommer, og der er

også tolkespørgsmål, som kan bevirke, at man ikke kan behandle asylansøgere, når de kommer hertil, ved alle grænseovergangene.

Derfor har vi gjort det på en anden måde: fra den 1. marts regner vi med der træder en ordning i kraft, hvorefter vi rationaliserer behandlingen af asylansøgere. De kommer til Kongelunden eller Middelgrunden, og i løbet af kort tid – vi regner med 14 dage eller en måned – skal de afhøres, således at vi håber ad den vej at kunne fremskynde behandlingen og fremskynde afgørelserne i sagerne. Det bliver en specialuddannet personalestyrke inden for politi og direktorat, der skal behandle det.

Hr. Bernhard Baunsgaard har i sin begrundelse sagt:

»Ligeledes vil man kunne oplyse om, at det ikke er muligt for dem at få opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, hvis de ikke er blevet godkendt som flygtninge.«

Det svarer helt til min opfattelse, at vi kan og bør meddele dem, at de ikke kan få opholdstilladelse her i landet, hvis de ikke godkendes som flygtninge.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg beklager, at jeg har været unøjagtig i den sidste del af begrundelsen, for der er faldet et ord ud i følgende: »Ligeledes vil man kunne oplyse om, at det ikke *automatisk* er muligt for dem . . .« Sådant har jeg tænkt det, og jeg beklager, at det er gledet ud. Jeg beder om, at det bliver rettet nu. Jeg er glad for, at jeg får anledning til det.

Må jeg lige rette ministeren på et enkelt punkt: i Vesttyskland tager det år, men i Frankrig skal det ske i løbet af tre måneder. Jeg er meget glad for, at man nu tager Dansk Flygtningehjælps forslag op om, at det skal ske hurtigere. Jeg vil henstille til ministeren endnu en gang at overveje, om det ikke allerede kan ske ved indrejsen, for hvis det sker meget hurtigt – allerede ved indrejsen – vil det i en række tilfælde være muligt for de mennesker, der ikke har en klar sag, at søge tilbage til deres land. Vi ved jo, at adskillige hundreder af dem, når de hurtigt er blevet klar over det, er rejst tilbage.

Hvad angår spørgsmålet om de mange grænseovergange, er det jo især én grænseovergang, der er på tale, når det gælder iranere, og dér kunne man godt være smidig, sy-

[Bernhard Baunsgaard]

nes jeg. Jeg beder ministeren tænke over det en gang til.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil gerne have lov til at spørge ministeren, om han opfatter hr. Bernhard Baunsgaards spørgsmål på samme måde som jeg, nemlig således, at det, der skulle ske ved den første udspørgen ved grænsen, også skulle have det sigte, at man måske kunne få nogle af dem, der vil søge ind her i landet, til at afstå herfra, når de får klarhed over, at de ikke kan få opholds- og arbejdstilladelse her i landet. Nu har hr. Bernhard Baunsgaard rettet det til, at man ikke umiddelbart kan få det, men det ville være en mulighed for at nærmere synspunkterne til hinanden, hvis man kunne få en tilkendegivelse om, at man så også kunne fortælle de pågældende, at de ikke har nogen rigtig mulighed for at blive her, og at de derfor heller ikke skulle komme ind.

Jeg vil spørge, om ministeren har det samme syn på det, som jeg har.

Formanden:

Jeg ser, at hr. Bernhard Baunsgaard markerer, men jeg må gøre opmærksom på, at dette er spørgsmål til ministrene og ikke indbyrdes diskussion mellem medlemmer.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Til hr. Hagen Hagensen vil jeg sige, at jeg har den opfattelse, at man kunne forbedre vilkårene betydeligt med hensyn til behandlingen af flygtningesager og også nå til hurtigere og mere retfærdige afgørelser, hvis man havde de muligheder, som de har i andre lande, f.eks. i Sverige, for at gøre det op ved eller omkring grænsen. Jeg håber også, at vi kan komme ind på en drøftelse af dette; det vil antagelig kræve lovændring, men det behøver jo ikke at hindre en forbedring.

Til hr. Bernhard Baunsgaard vil jeg sige, at vi mødes meget i det synspunkt, at vi nu skal prøve på at fremme behandlingen. Jeg tror ikke, der er nogen afvigelse, fordi vi siger, det vil være praktisk at føre de pågældende til Københavnsområdet, hvor f.eks. de fleste tolke bor, i stedet for at have en, om jeg så må sige, særlig station ved grænsen, men det er da muligt, at man skulle arbejde

med begge dele, og jeg vil gerne tage det op til overvejelse.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne takke ministeren for tilsagnet om, at man også tager dette særlige udvalg under overvejelse, og jeg understreger igen, at jeg håber, ministeren er enig i, at dette udvalg ved grænsen eller ved den allerførste behandling udelukkende skal være oplysende og rådgivende. Man må ikke gribe ind i den procedure, loven har fastsat.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 766

4) Til justitsministeren af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Hvordan går det med udarbejdelsen af en redegørelse til asylansøgere om betingelserne for at blive godkendt som flygtning i Danmark?«

Skriftlig begrundelse

I forbindelse med debatten i folketinget den 16. oktober 1984 om justitsministerens redegørelse om flygtningesituationen opfordrede jeg i pressen justitsministeren til at lade udarbejde en skriftlig redegørelse om betingelserne for at blive godkendt som flygtning i Danmark, der kunne udleveres til asylansøgere.

Hvordan går det med udarbejdelsen af denne redegørelse? Efter manges mening ville den være et udmærket led i afvisningen af folk fra Iran, der ikke er flygtninge i den danske lovgivnings forstand.

Sagen er jo den, at et styre som det iranske vil betragte en ansøgning om asyl som en forbrydelse i sig selv. Iranere, der har indgivet en sådan ansøgning, og som har været væk fra deres land i længere tid, kan allerede af den grund blive udsat for forfølgelse fra systemets side, når de vender tilbage. Dette ville kunne undgås i en del tilfælde i hvert fald, hvis betingelserne for at blive godkendt som flygtning blev oplyst ved indrejsen til Danmark.

Det er også senere blevet kendt, at en del iranere søger oplysninger ved ambassaden i Istanbul, og en redegørelse ville derfor alle-

[Bernhard Baunsgaard]

rede i Tyrkiet kunne gives til folk, der planlagde at rejse til Danmark.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Asylansøgere får efter den ordning, der gælder i dag, mundtlig vejledning om deres retsstilling både af Dansk Flygtningehjælp og af direktoratet for udlændinge. Direktoratet for udlændinge har gennem nogen tid overvejet forskellige muligheder for at udarbejde en skriftlig vejledning for spontane asylansøgere; udarbejdelsen af et endeligt udkast har imidlertid måttet afvente, at der blev fastlagt en praksis i flygtningenævnet.

Nu foreligger der et foreløbigt udkast til vejledning for spontanasyllansøgere, og det giver såvel praktiske anvisninger for dem om de sociale forhold i præasylfasen som en redegørelse for sagsekspedition og retsregler. Endvidere omtaler vejledningen kort de forhold, som en asylansøger kan vente i Danmark, hvis han eller hun får opholdstilladelse, ligesom der findes en oversigt over de myndigheder, der beskæftiger sig med sagerne.

Udkastet er den 21. februar sendt til høring hos politiet, Dansk Røde Kors og Dansk Flygtningehjælp med anmodning om eventuelle bemærkninger inden den 15. marts 1985.

Jeg har bemærket, at hr. Bernhard Baunsgaard i sin skriftlige begrundelse siger: »Hvordan går det med udarbejdelsen af denne redegørelse? Efter manges mening ville den være et udmærket led i afvisningen af folk fra Iran, der ikke er flygtninge i den danske lovgivnings forstand.«

Men at uddele en sådan redegørelse f.eks. i Tyrkiet, er jeg ikke sikker på vil betyde noget afvisende; det kan også opfattes som en invitation, fordi vore regler er mere liberale, end de er i noget andet land.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg er ikke enig med ministeren i, at vore regler på alle punkter er mere liberale end andre landes, f.eks. er det, at man ikke har pas, i Sverige nok til, at man automatisk bliver behandlet. Det er det dog ikke i Danmark; dér skal man påstå, at man er flygtning; det behøver man ikke i Sverige.

Jeg var lidt forbavset over ministerens påstand om, at forsinkelsen skulle være sket i

Dansk Flygtningehjælp, og jeg vil gerne spørge, om jeg har misforstået det. Jeg har spurgt i Dansk Flygtningehjælp, hvorfor vi ikke får vejledningen, og har fået det svar hos dem, at det ikke er dem, man venter på; de var for længst klar med deres og havde endog, fordi det havde trukket ud hos ministeriet med en sådan skriftlig vejledning, måttet udarbejde deres egen.

Jeg vil derfor spørge ministeren, om det er rigtigt opfattet, at forsinkelsen skyldes Dansk Flygtningehjælp.

Ole Espersen (S):

Jeg opfattede ministeren således, at vore regler er mere liberale, end de er i andre lande. Det er der selvfølgelig også nogle regler der er, hvis man tager udlændingeloven som helhed, men er vores definition af flygtningebegrebet ikke en international definition, som svarer til, hvad man har i andre lande?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Til hr. Ole Espersen. Definitionen af konventionsflygtninge – og man kan også sige de facto-flygtninge – er i hvert fald for de førstes vedkommende ikke forskellig fra andre landes. For de andres vedkommende kan man sige, at vi har en lovgivning, der adskiller sig noget med hensyn til behandlingen af de facto-flygtninge i forhold til andre lande, og jeg opfatter den danske lovgivning som betydelig mere liberal end de fleste andre landes.

Til hr. Bernhard Baunsgaard skal jeg blot sige, at hvis jeg har sagt, at det beroede på Dansk Flygtningehjælp, har jeg sagt noget fejlagtigt, for jeg mente, man ville afvente praksis i flygtningenævnet, inden man gav mere detaljerede regler for, hvordan man skulle forstå den danske lovgivning. Som det er hr. Bernhard Baunsgaard bekendt, har man bl.a. villet afvente resultatet af de prøvesager, kan man vel kalde det, der blev behandlet i retsudvalget i går, inden man tog stilling til en række andre sager. Og hvis man vil give ordentlig besked, kan det jo være en fordel, at man har nogle afgørelser i flygtningenævnet; så kan man give bedre oplysninger.

Lad mig tilføje, at det også er en fordel, hvis vi er enige om det her i folketinget, inden man giver meddelelse, og det er jo al-

[Justitsministeren]

mindeligt bekendt, at vi i et spørgsmål i går ikke var enige i folketinget. Jeg tror, man må sige, det er rigtigst, at vi herinde bliver helt klar over, hvordan reglerne skal forstås, inden vi sender alt for mange vejledninger ud.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg er glad for, at vi fik præciseret – og det kan godt være, det er mig, der har opfattet det forkert – at det i hvert fald ikke er Dansk Flygtningehjælp, der har forsinket dette.

Jeg er enig med ministeren i, at der bør gives så klare anvisninger som overhovedet muligt. Jeg mener, det ville have været meget nyttigt at kunne udlevere anvisningen allerede ved ambassaden i Istanbul, hvor jeg ved at adskillige af de iranere, der senere er kommet til Danmark, har henvendt sig. Der burde man gøre opmærksom på, at betingelsen for at blive godkendt som flygtning er, at man virkelig er flygtning. Alene den oplysning ville have været nok, specielt når vi kender de regler, der gælder i Sverige. Det er jo nok lidt vanskeligt for iranere at skelne stærkt imellem regler i Sverige og Danmark.

Jeg er meget glad for det, ministeren nu sagde, nemlig at dansk lovgivning er betydelig mere liberal end lovgivningen i visse andre lande – det er altså ikke alle andre lande. Ministeren og alle, der påstår, at dansk lovgivning er mere liberal end alle andre landes, må dog indrømme, at dette, at det står i den vesttyske grundlov, at man har ret til at blive godkendt som flygtning, hvis man er flygtning, er betydelig stærkere end, at det blot står i en almindelig lov, eftersom grundloven jo dog står over alle andre love.

Ole Espersen (S):

Når ministeren nævner, at vi i går diskuterede de to afgørelser i flygtningenævnet, og at det var fornuftigt at afvente diskussionen dér, vil jeg gerne spørge, om det ikke forholder sig sådan – det gør det i hvert tilfælde efter min opfattelse – at det, vi diskuterede i går, ikke var spørgsmålet om, hvem der er flygtninge efter dansk ret. Det har man kunnet orientere eventuelle ansøgere om igennem lang tid; selve begrebet flygtning har aldrig fra folketingets eller fra folketingets retsudvalgs side været anfægtet, og selve flygtningenævnets kompetence ligger fast;

det er andre problemer, vi har været optaget af.

Formanden:

Det er ikke en diskussion, det er spørgsmål til ministrene i øjeblikket.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hvis man alene skal angive definitioner på flygtninge, kan man selvfølgelig hurtigt udsende det. Jeg har forstået, at ønsket var, at man skulle give en vejledning, som de pågældende måske allerede kunne modtage i Tyrkiet om, hvordan deres retsstilling var i Danmark, og i så fald vil jeg i allerhøjeste grad mene, at det spørgsmål, der blev drøftet i går i retsudvalget, har betydning, hvis man skal give dem reelle oplysninger.

Til hr. Bernhard Baunsgaard skal jeg blot sige, at spørgsmålet om, hvorvidt Danmark er det mest liberale land i verden eller der er nogle, der er lige så liberale på flygtningeområdet, vel afhænger af definitionen af, hvad man beskæftiger sig med på dette område. Hr. Bernhard Baunsgaard henviser til Vesttyskland, hvor der er nogle retssikkerhedsbestemmelser, som man kan sige at vi ikke overgår. Det er da rigtigt, men hvis man tager loven som helhed, er det vel rigtigt, som formanden for Dansk Flygtningehjælp har sagt, at det er den mest menneskevenlige i verden, og det har jeg altså villet oversætte ved at sige, at det er den mest liberale i verden. Men det skal da ikke skille os, om vi anvender den ene eller den anden sprogbrug; jeg kan blot henvise til, at formanden for Dansk Flygtningehjælp har sagt, at det er den mest menneskevenlige i verden.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg håber, ministeren er enig med mig i, at spørgsmålet om, hvorvidt den danske lov om flygtninge er mere menneskevenlig end f.eks. den vesttyske, hvor det står i grundloven, er udtryk for et skøn og en vurdering. Og selv om jeg respekterer formanden for Dansk Flygtningehjælp, professor Bak, overordentlig meget, vil jeg sige, at han i dette spørgsmål nok har taget munden lige fuld nok. Er ministeren ikke enig med mig i det?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

[Justitsministeren]

Nej, det er jeg ikke, jeg synes, at formanden for Dansk Flygtningehjælp har ret. Og da vi havde redegørelsesdebatten i oktober 1984, fremhævede jeg også den udtalelse, og jeg mener, den er rigtig, for hvad er det, der interesserer folk, der ønsker at være flygtninge eller er tvunget til at blive flygtninge? Det er vel netop, om det er en menneskevenlig modtagelse, de får i medfør af den lovgivning, der er. Og på det område mener jeg ikke at den danske lovgivning overgår af nogen anden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 692

5) Til fiskeriministeren af:

Lohmann (S):

»Vil ministeren redegøre for, med hvilken motivering fiskeriministeriet har anket sagen om uddybning af Kvindebækken i Nørre-Snede kommune?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til FM 2 a, j.nr. 84-233-7.

Fiskeriministeren (Grove):

Den 1. november 1984 traf Nørre-Snede kommune en beslutning om uddybning af kommunevandløbet Kvindebækken. Afgørelsen blev truffet, uden at fiskeriministeriet var blevet hørt, således som det ellers er foreskrevet i miljøstyrelsens cirkulære af 23. september 1983 om vandløbsloven.

Den 26. november 1983 påklagede fiskeriministeriet kommunens afgørelse til miljøstyrelsen, og motiveringen herfor er, at biologer fra Danmarks fiskeri- og havundersøgelser har skønnet, at der ved uddybning af vandløbet kan være fare for en forøget okkerudledning.

Fiskeriministeriet finder ikke, at det ud fra de siden fremkomne oplysninger i sagen er godtgjort, at projektet ikke ville kunne medføre øget udledning af okker. Og det skal nævnes, at der ikke er foretaget jordbundsanalyser til belysning af risikoen for okkerudvaskning.

Det vandløb, vi taler om, har stor betydning som gydeplads for laksefisk, og der er også dambrug i tilknytning til dette vandløb. Af de nævnte grunde har fiskeriministeriet

fundet, at det er nødvendigt at anke sagen, for alle ved jo, hvilken betydning okker har for de to ting, jeg talte om. Det er nu miljøstyrelsen, som skal tage stilling til sagens videre forløb.

Lohmann (S):

Jeg takker ministeren for svaret. Jeg synes, det er glimrende, at ministeren går ind i en sådan sag, hvor der er indgået forlig mellem de berørte parter.

Usikkerheden om Hedeselskabets udtalelser har stillet kommunen i en meget vanskelig situation i afgørelsen. Området er beliggende i det, man i okkerredøgørelsen kalder klasse 3-områder, og derfor inden for et 20 pct.s forurenede, forsurende område.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge ministeren, om vi kan forvente, at ministeren fastholder klagen, indtil det nødvendige antal jordbundsanalyser foreligger, og hvor mange analyser det drejer sig om.

Fiskeriministeren (Grove):

Som jeg sagde til sidst, ligger sagen nu i miljøstyrelsen, og efter det, der er oplyst for mig, er man i gang med nogle jordbundsundersøgelser for at se, om der er øget fare for okkerudledning. Sagen vil selvfølgelig ikke blive afgjort, før resultatet af disse undersøgelser foreligger.

Lohmann (S):

Jeg vil gerne gentage mit spørgsmål: kan vi forvente, at fiskeriministeren i lignende sager vil påklage afgørelser, der er truffet?

Fiskeriministeren (Grove):

Jeg håber, at andre kommunalbestyrelser vil følge den procedure, der er foreskrevet i cirkulæret, så vi bliver hørt og kan gøre os gældende under sagen. Det, der er beklageligt i denne sag, er, at kommunalbestyrelsen ikke har fulgt de retningslinjer, der er givet, for så kunne vi være gået ind i sagen, da den blev undersøgt, og have stillet disse krav. Det er klart, at vi er opmærksomme på dette, da det har stor betydning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 743

6) Til *ministeren for offentlige arbejder* af:

Thoft (SF):

»Vil ministeren sikre, at den militære udbygning af lysledernet ikke bliver betalt af telefonabonnenterne eller kommende abonnenter på hybridnettet?«

Skriftlig begrundelse

Militæret har fået førsteprioritet ved nedlægningen af lyslederkabler. Således er en af de få strækninger, der allerede er nedlagt kabler på, strækningen fra Viborg til krigshovedkvarteret i Ravnstrup. Allerede i 1985 forbindes krigshovedkvarteret i Ravnstrup via søværnets operative kommando i Århus med det sydgående hovedkabel til Forbundsrepublikken, der ligeledes er planlagt færdiggjort i år. I Sønderjylland forbindes flyvestation Skrydstrup med kablet, og i Nordjylland forbindes det civile krigshovedkvarter i Frejlev med hovedkablet allerede i år.

I debatten om lyslederkabler har man først og fremmest lagt vægt på de civile udnyttelsesmuligheder. Imidlertid er det helt klart, at de militære har fået fortrinsret.

På den baggrund ønsker spørgeren, at ministeren sikrer, at de militære dele af nettet betales af militæret og ikke af telefonselskabernes eller hybridnettets abonnenter.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Hovedindholdet i dette spørgsmål har jeg allerede besvaret under debatten, vi havde om hybridnetbeslutningen i går, men jeg skal gerne på gaven foranledning udbygge det så langt, som jeg kan, men det er ikke særlig langt.

Jeg kan gentage den faktiske oplysning, at der mellem forsvaret og teleadministrationerne er tale om ganske almindelige kunde-leverandør-forhold.

Telekommunikationsanlæg til brug for forsvaret kan enten være etableret af forsvaret selv eller af televirksomhederne, telefonselskaberne eller P & T.

I de tilfælde, hvor forsvaret selv udfører sine anlæg, er teleselskaberne ikke involveret, medmindre der er tale om en sammenkobling af anlæggene.

De anlæg, som etableres af televirksomhederne til dækning af forsvarets behov, afreg-

nes som sagt som i et ganske normalt kunde-forhold. Forsvaret betaler som andre kunder for de ydelser, som modtages, og der er ikke tale om, at udgifter til dækning af forsvarets behov for teleydelser betales via abonnenternes regninger i øvrigt. Det samme vil helt gælde for hybridnettets vedkommende.

Televirksomhedernes kredsløb og anlæg, der benyttes af forsvaret, planlægges og etableres på grundlag af det foreliggende behov og ud fra en teknisk-økonomisk afvejning af løsningsmuligheder i det enkelte tilfælde. Lyslederkablerne vil komme til at indgå og indgår i vid udstrækning allerede som en af de mulige anlægskomponenter.

Thoft (SF):

Nu er det jo sådan, at det har været ganske overset og fortiet – det kommer vi senere til i spørgsmålet til forsvarsministeren – at der er en række militære aspekter ved hybridnettet, og jeg tænker på, om ministeren måske vil løfte sløret for den særlige arbejdsgruppe, som har været nedsat med repræsentanter for forsvaret, civilforsvaret, teleadministrationen og de berørte ministerier, og oplyse, hvad årsagen er til, at man ikke har meddelt noget om denne under udvalgsarbejdet og heller ikke har meddelt udvalget, hvad denne arbejdsgruppe har anbefalet.

Når man nu lægger vægt på, at det er et almindeligt kommercielt forhold, og man i debatten har lagt så voldsom vægt på, at dette er et net, der skal etableres af hensyn til TV-seere og af hensyn til erhvervslivet, vil jeg gerne spørge ministeren, hvordan det kan være, at man prioriterer landsbyen Frejlev uden for Ålborg meget højt, således at denne landsby får hybridnet indlagt allerede i 1985, medens Ålborg, som jo spiller en stor rolle erhvervsmæssigt, og hvor der er et meget stort befolkningsunderlag for tilkobling til hybridnettet og eventuelt udenlandsk TV, først tilkobles i 1987.

Jeg vil til sidst bede ministeren forsikre mig om, at forsvaret betaler normalt for sine ydelser hos post- og telegrafvæsenet, at forsvaret altså ikke har gratis telefon, at forsvaret ikke gratis benytter det net, der er nedlagt, og at man ikke gratis for forsvaret f.eks. nedgraver kabler fra hovedkvarteret i Ravnstrup til enhedskommandoen i Karup, men at forsvaret, i det omfang man rent faktisk

[Thoft]

nedgraver sådanne kabler, betaler normalt derfor.

Albrechtsen (VS):

Jeg vil gerne bede trafikministeren om at oplyse, hvordan den nedlægning af lyslederkabler, som ifølge de oplysninger, der er kommet frem i pressen, har fundet sted til Ravnstrup og skal finde sted i år fra Viborg til Århus, og som altså er meget højt prioriteret i forbindelse med Ravnstrupanlægget – noget tilsvarende skal finde sted i år fra Frejlev via Ålborgområdet – helt konkret bliver finansieret.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Jeg skal ikke udtale mig om militære aspekter, men det er da ikke underligt, at der er et samarbejde med alle brugere og potentielle brugere. Jeg skal minde om, at DSB allerede er meget langt i anvendelsen af den nye lyslederteknik, hvad der jo har været en del tale om. Jeg tror, at spørgeren ser spøgelse eller fjender ved højlys dag.

Der er jo ikke nogen, der med sikkerhed kan sige, hvilket område der bliver dækket hvornår. Det vil i høj grad være efterspørgselsstyret, og telekommunikationernes arbejdsplan af 1. november 1983 er netop en arbejdsplan for et muligt forløb. Personlig er jeg overbevist om, at forløbet vil blive væsentligt anderledes, for sådan går det i det virkelige liv. Det vil altså komme an på efterspørgslen, hvor brugerne er lokaliserede.

Jeg kan ikke se, at der er noget mærkværdigt i, at militæret har været tidligt ude, hvad altså andre institutioner og styrelser også har været; og at der ikke er meddelt noget herom i teknologiudvalget – jeg formoder, det var det, hr. Thoft sigtede til – skyldes ganske givet, at der ikke er blevet spurgt om det. Det er ellers ikke, fordi det har manglet på spørgsmål, og ethvert spørgsmål, der var kommet ind, ville være blevet besvaret.

Jeg må også sige til hr. Albrechtsen: jeg kan ikke give ganske nøjagtige oplysninger om, hvad der sker hvornår. Derimod har jeg svaret på spørgsmålet om, hvem der betaler. Jeg skal ikke udstede nogen garantier, hverken til hr. Thoft eller til hr. Albrechtsen, om det, for jeg har svaret i mit første indlæg på, hvordan kunde-leverandør-forholdet er. Så-

dan er det, men jeg skal ikke aflægge ed ved Bibelen ved at holde fingrene i vejret. Når jeg har givet et svar, er det svaret.

Thoft (SF):

Betyder det, at vi kan være sikre på, at forsvaret betaler normalt for f.eks. telefonforbrug til post- og telegrafvæsenet og/eller telefonselskaberne i de områder, der er tale om?

Og betyder ministerens svar, at det er helt ordinært, at en enkelt abonnent – i dette tilfælde i landsbyen Frejlev, som ellers ikke vil indeholde et antal abonnenter for nettet – kan få indlagt hybridnet efter anmodning til post- og telegrafvæsenet, til trafikministeriet, eller hvem der nu helt præcist har besluttet, at disse kabler skal nedlægges? Det er lidt specielt, at en enkelt abonnent i en enkelt landsby bliver tilkoblet, mens store bysamfund som Ålborg, der ligger meget tæt ved Frejlev, ikke får anlægget indlagt før 1987. Det ser for mig ud, som om det netop ikke er ordinære kommercielle interesser, som driver værket i disse sager, men at det helt klart og helt præcist er militære og beredskabsmæssige årsager, der driver værket.

Albrechtsen (VS):

Jeg vil godt have ministeren til at bekræfte, at det, der blev svaret på mit spørgsmål, var, at militæret har afgivet bestilling på de tre bånd, som jeg nævnte, at man fra trafikministeriets områdes side har accepteret, at disse projekter skulle have højeste prioritet, og at de er enten udført eller er under udførelse. Og så forstod jeg det også sådan, at forsvaret ville betale disse projekter.

Så må jeg lige gøre ministeren opmærksom på, at det jo ikke er rigtigt, at ingen har spurgt. Der er blevet spurgt, og der blev også svaret. Der blev fremsendt til forsvarsudvalget et notat af 18. januar 1985. Problemet var bare, at deri stod der ingenting om disse ting, men det vil vi vende tilbage til under næste spørgsmål til forsvarsministeren.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Jeg må gøre hr. Albrechtsen opmærksom på, at det, han spørger mig om her, går langt uden for det spørgsmål, der er stillet til spørgetiden i dag. Jeg har rigtig mange brancher i ministeriet for offentlige arbejder og kan

[Ministeren for offentlige arbejder]

ikke sige, på hvilket tidspunkt og under hvilken form militæret har afgivet bestilling. Der er mulighed for at spørge om det skriftligt eller i spørgetiden, og så skal jeg indhente oplysningerne. Det ville være ganske utænkeligt, at jeg var klædt på til at svare på sådanne detaljer og enkeltheder. Hvis et svar, der der afgivet, ikke var tilfredsstillende, har der været rigelig tid til at stille supplerende spørgsmål, både da jeg var i udvalget til samråd og i skriftlig form.

Må jeg så sige til hr. Thoft, at mit svar om kunde-leverandør-forholdet var så tydeligt, at jeg ikke kan se, at jeg kan elaborere det yderligere. Jeg kan som sagt ikke kende alle enkeltheder i det, der foregår, men efter de for mig foreliggende oplysninger er det, som jeg her har oplyst – det siger sig selv – og hvis der er yderligere detaljer, hr. Thoft vil have oplyst, er han hjertelig velkommen til at spørge, så skal jeg lægge oplysningerne frem.

Jeg kan ikke se, at der er noget mærkværdigt i, at der mellem en statsetat og statens forsvar er et nært samarbejde. Jeg ville finde det højest usædvanligt, ja næsten abnormt, hvis der ikke var det, så der er ikke nogen grund til mistænkeliggørelse af et sådant samarbejde.

Hybridnetplanerne har jo været kendt i årevis nu, så hvis nogen havde henvendt sig, enten denne virksomhed eller virksomheden Hansen & Hansen i en anden landsby, ville selvfølgelig det pågældende telefonselskab eller P & T være gået i samarbejde om en løsning af de opgaver, der blev stillet, og jeg har gennem lang tid gjort opmærksom på, at også landsbyer, der slet ikke er omfattet af hybridnetplanen, selvfølgelig, hvis der er en kunde, der er stor nok, og som interesserer sig for det, vil kunne komme på tale meget før, end det er forudset. Det gælder hver enkelt abonnent, uanset hvor vedkommende bor, og som før sagt tror jeg ikke på, at de større byer, som hr. Thoft omtalte, vil behøve at vente til 1987, da dette netop vil blive efterspørgselsstyret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 742

7) Til *forsvarsministeren* af:

Thoft (SF):

»Hvad er formålet med at prioritere udbygningen af lysledernet til militære installationer som Ravnstrup, Frejlev og søværnets operative kommando i Århus, når forsvaret angiveligt ikke er specielt interesseret i den nuværende fase af nettets udbygning?«

Skriftlig begrundelse

I et svar til folketingets forsvarsudvalg af 30. januar 1985 svarer ministeren på udvalgets anmodning om at måtte få en orientering om de militære aspekter ved en eventuel bredbånds- og hybridnetløsning bl.a. følgende:

»Hybridnettet etableres efter forsvarets opfattelse primært på grund af den udvikling, der sættes i gang af mulighederne for i de kommende år at modtage udenlandsk fjernsyn via satellit eller ved langdistance-fremføring af TV i radiokæde og kabler til landets bymæssige dele. Forsvaret er ikke specielt interesseret i denne fase af nettets udbygning, bortset fra den almindelige kvalitetsforbedring, som det forventes at lyslederkablerne vil medføre på telefonnettet.«

Ministerens svar er højest besynderligt, medmindre han da vil påstå, at officererne i Ravnstrupbunkeren ved Viborg har et særligt behov for at se udenlandsk TV, for et af de områder, der allerede i dag er forsynet med lyslederkabler, er netop Ravnstrup. Allerede i år forbindes Ravnstrup-Viborg-kablet med hovedkablet til Forbundsrepublikken, som også færdiggøres i år. Undervejs til grænsen kan man på teledistributionernes kortmateriel se, at søværnets operative kommando i Århus, det civile krigshovedkvarter i Frejlev ved Ålborg samt flyvestation Skrydstrup får indlagt lysledere.

I flere år har spørgsmålet om beskyttelse af NATOs stadig mere integrerede kommandostruktur spillet en stor rolle i NATOs infrastrukturprogram. Forsvarets problem er nemlig, at alle almindelige elektriske kabler er overordentlig sårbare over for atomekspllosioner i stor højde, hvor en af de væsentligste følgevirkninger er Comptoneffekten/den elektromagnetiske puls (EMP).

Såfremt forsvaret ikke har nogen speciel interesse i denne udbygning af lyslederkabler, som det hedder i ministerens svar til forsvarsudvalget, skylder ministeren folketinget en forklaring på, hvorfor netop de militære

[Thoft]

dele af lysledernet er dem, der er prioriteret højest.

Thoft (SF):

Når jeg har stillet dette spørgsmål til forsvarsministeren, er det også for at udstille forsvarsministeren og det ganske intetsigende svar, som folketingets forsvarsudvalg modtog fra forsvarsministeren den 30. januar 1985, kaldet: »Notat om de militære aspekter ved en eventuel bredbånds- og hybridnetløsning«. Heri konkluderer forsvarsministeren – jeg citerer:

»Forsvaret er ikke specielt interesseret i denne fase af nettets udbygning, bortset fra den almindelige kvalitetsforbedring, som det forventes at lyslederkablerne vil medføre på telefonnettet.«

Goddag, mand – økseskaft!

Forsvarsministeren (Engell):

Må jeg indledningsvis, ligesom trafikministeren netop har gjort det, udtrykke undren over, at man ikke fra spørgerens side på det tidspunkt, da det notat, som bliver draget frem i spørgsmålet, blev forelagt for forsvarsudvalget, benyttede lejligheden til at stille relevante tillægsspørgsmål, hvis man fandt, at der var baggrund for det.

Lad mig så sige som svar på det spørgsmål, der konkret er stillet her i dag, at af en redegørelse, som jeg har bedt forsvarskommandoen om, fremgår det meget klart, at forsvaret ikke har oprettet et militært lysledernet og heller ingen indflydelse har på telefonselskabernes prioritering af udbygningen af lyslederkablerne, jævnfør også, hvad trafikministeren netop har sagt.

Forsvaret lejer kredsløb hos selskaberne og kan kun som alle andre kunder med tilfredshed konstatere, at selskaberne ud fra egne prioriteringer til stadighed udbygger og forbedrer lyslederkabelnettet og dermed telenettets kapacitet, kvalitet og overlevelsessevne, også i forhold til det, som spørgeren nævner, nemlig følgevirkningerne af en eventuel elektromagnetisk puls, den såkaldte EMP-effekt.

Det fællesfinansierede NATO-hovedkvarter i Ravnstrup omfatter tillige nogle lokale lyslederkabler, som er tilsluttet det offentlige net, men hverken NATOs eller forsvarets myndigheder har indflydelse på, om teleselskaberne viderefører kredsløbene i disse lys-

lederkabler via traditionelle kabler eller i lyslederkabler.

Thoft (SF):

Jeg er i stand til i dag at give forsvarsministeren den overraskende – kan jeg forstå – og glædelige meddelelse, at teledministratio-nerne har tænkt sig at videreføre kablerne fra krigshovedkvarteret i Ravnstrup til søværnets operative kommando i Århus og til flyvestation Skrydstrup, hvorefter de skal forbindes med hovedkablet til Bruxelles, så det vil være sådan, at Combaltap, som sidder i Ravnstrup, vil have mulighed for at kommunikere med hovedkvarteret i Bruxelles, også efter at de første atombomber er kastet. Jeg kan forstå, at det er en glædelig overraskelse for ministeren.

Jeg synes, det er overraskende, at man som medlem af folketinget ikke får disse oplysninger, når man spørger ministeren om, hvad de militære aspekter af disse ting er, men får at vide, at militæret ikke er interesseret. Jeg kan forstå efter de svar, vi har fået fra trafikministeren og fra forsvarsministeren, at forsvaret ikke har nogen speciel indflydelse. Alligevel må vi altså konstatere, at to landsbyer er prioriteret forud for det storkøbenhavnske område og forud for området i Ålborg. Det, at to landsbyer af en eller anden besynderlig, uforklarlig årsag – i hvert fald hvis jeg skal tage ministrenes svar for gode varer – tilfældigvis tilsluttes dette net, skyldes kommercielle ting. Jeg synes, det ville være rart, om ministeren kunne oplyse os om, hvilken finger forsvaret har haft med i spillet af denne planlægning af hybridnettet.

Albrechtsen (VS):

Jeg synes faktisk, det er en frækhed, at ministeren kommer her og siger: hvorfor fandt vi ikke anledning til at stille supplerende spørgsmål, dengang vi blev ført bag lyset. Vi får et notat at se. Vi må gå ud fra, at dette notat er korrekt. Det viser sig senere hen, at en række relevante oplysninger ikke er til stede i notatet, og så har ministeren den frækhed i dag at sige, at det skulle vi have vidst, dengang vi blev ført bag lyset.

Jeg vil godt spørge ministeren, om han har undersøgt sagen til i dag, hvad trafikministeren jo ikke havde. Trafikministeren havde

[Albrechtsen]

ikke undersøgt, om militæret havde afgivet disse konkrete bestillinger, som der var henvist til i hr. Thofts begrundelse for spørgsmålet, men det kan være, forsvarsministeren har undersøgt konkret, hvad sagen drejer sig om, og kan besvare det spørgsmål, jeg stillede til trafikministeren. Det vil jeg gerne bede forsvarsministeren om.

Formanden:

Der var bemærkninger i dette indlæg, der i hvert fald ikke højner debatten her i salen. Jeg tænker selvfølgelig på beskyldningen om frækhed.

Forsvarsministeren (Engell):

Traditionen tro bliver der gerne en gang polemik her i onsdagsspørgetiden, men det skal jeg ikke kommentere nærmere. Jeg vil blot sige til hr. Thoft, at det allerede i dag rent faktisk er sådan, at der er en mulighed for f.eks. fra Baltaphovedkvarteret, fra København eller fra alle andre dele af riget at komme i forbindelse med f.eks. Bruxelles. Det er et spørgsmål om at tage telefonen og ringe.

Lige så klart er det, at i det omfang der ud fra mange andre hensyn træffes beslutning om en kvalitativ forbedring af et system, hægter forsvaret sig naturligvis på udviklingen. Der er tale om noget, vi kan bruge, noget, som også vi er interesserede i, og som giver os fordele, og det hægter vi os da naturligvis på, ellers ville der da være grund til at rette bebrejdelser mod os.

Må jeg så sige til hr. Albrechtsen, at det notat, som jeg blev bedt om at give forsvarsudvalget i sin tid, drejede sig om de militære aspekter ved en eventuel bredbånds- og hybridnetløsning, og det fik udvalget. Det var et notat, der var udarbejdet af vores kyndige på området, og jeg finder i og for sig, at hvis man med det som udgangspunkt havde fundet, at der kunne stilles yderligere spørgsmål, så burde man have gjort det. Der er aldeles ikke tale om, som hr. Albrechtsen påstår, at udvalget er blevet ført bag lyset. I øvrigt er det utroligt, så ofte jeg har hørt den sætning. Det er næsten ligegyldigt, hvilken sag det drejer sig om, så føler hr. Albrechtsen sig ført bag lyset, og jeg må beklage, at man så ikke har anvendt muligheden for at komme videre. Men jeg er da helt klar over, at der

ligger nogle overordnede partipolitiske overvejelser i denne sag, og dem skal jeg slet ikke kommentere i denne sammenhæng. Det var vel dem, der indgik i debatten i går.

Thoft (SF):

Nu skal jeg ikke deltage i polemikken mellem hr. Albrechtsen og forsvarsministeren, men jeg synes ikke, det var uden grund, at hr. Albrechtsen brugte det skarpe ordvalg, som han gjorde, og jeg synes ikke, det er uden grund, at vi i almindelighed i oppositionen på forsvarsområdet føler, at vi bliver ført bag lyset. Det vil jeg gerne ved en anden lejlighed dokumentere klart og præcist at vi er blevet snesevis af gange.

Til sidst vil jeg spørge forsvarsministeren, om han ikke ser en modstrid mellem, at ministeren på den ene side siger, at forsvaret naturligvis er interesseret, og på den anden side i notatet til folketingets forsvarsudvalg oplyser, at forsvaret ikke er specielt interesseret. Hvad mener ministeren egentlig? Er forsvaret specielt interesseret i hybridnettet, eller er forsvaret rystende ligeglad med hybridnettet? For det var det indtryk, vi fik, da vi modtog notatet fra ministeren i slutningen af januar.

Albrechtsen (VS):

Jeg finder naturligvis på linje med hr. Thoft heller ikke anledning til at tage noget tilbage, som jeg har sagt, men jeg er jo i den situation, at jeg ifølge forretningsordenen ikke må diskutere med formanden, i hvert fald ikke her.

Formanden:

Det er korrekt.

Albrechtsen (VS):

Så vil jeg godt spørge ministeren, om han vil iværksætte en undersøgelse af, hvordan det kan gå til, at vi får et notat, hvori der står, at dette ingen militær interesse har, og vi så i dagspressen kort tid efter kan få oplyst, at det ikke alene har stor militær interesse og er højt prioriteret, men faktisk også i stor stil er ved at blive iværksat. Må vi, minister, få foretaget en undersøgelse af, hvordan forsvarskommandoen via ministeren kan sende folketinget et så vildledende dokument, og hvordan det kan gå til, at ministeren som

[Albrechtsen]

ansvarlig kommer til senere hen at rette en lang række beskyldninger mod os, der forsøger på at få opklaret, hvad der egentlig er baggrunden for denne sag?

Forsvarsministeren (Engell):

Jeg skal ikke gøre meget for at forlænge debatten, blot til hr. Thoft sige, at vi i forsvarret naturligvis er glade og taknemmelige for den teknologiske udvikling – vi hilser den med tilfredshed og kobler os på, i det omfang vi økonomisk har mulighed for det, og hvor det er relevant – men at det ikke er os, der er den drivende kraft i denne sammenhæng. Det er andre, der træffer beslutningerne, og så hæfter vi os på som normale kunder.

Trafikministeren blev før spurgt, om vi betalte regningerne. Nu er det jo sådan, at hverken hr. Thoft eller hr. Albrechtsen stemmer for forsvarsbudgettet, men det er der andre der gør, og derfor betaler vi regningerne. Vi er kunder, og der er tale om et normalt kundeforhold.

Med hensyn til spørgsmålet om en undersøgelse ser jeg ikke, at der er noget grundlag for en sådan, men hvis hr. Albrechtsen med denne drøftelse som udgangspunkt føler, at der er grund til at stille supplerende spørgsmål, vil jeg da imødesee dem.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Estrup: spm. nr. S 603
 Riishøj: spm. nr. S 620 og 691
 Gade: spm. nr. S 658
 Connie Hedegaard: spm. nr. S 662
 Anne Grete Holmsgård: spm. nr. S 666, 674 og 676
 Agerschou: spm. nr. S 668 og 711
 Carsten Andersen: spm. nr. S 670
 Rahbæk Møller: spm. nr. S 671, 682, 683 og 720
 Bjørn Westh: spm. nr. S 673
 Tinning: spm. nr. S 675

Ingerlise Koefoed: spm. nr. S 677 og 678
 Tommy Dinesen: spm. nr. S 679 og 710
 Qvist Jørgensen: spm. nr. S 684
 Ole Espersen: spm. nr. S 685
 Maisted: spm. nr. S 686 og 687
 Hanne Andersen: spm. nr. S 688
 Thoft: spm. nr. S 690
 Helge Mortensen: spm. nr. S 693
 Lenger: spm. nr. S 702
 Tørnæs: spm. nr. S 703
 Helge Sander: spm. nr. S 704
 Henning Jensen: spm. nr. S 705
 Kaj Poulsen: spm. nr. S 709 og 739
 Alice Faber: spm. nr. S 712 og 736
 Inger Harms: spm. nr. S 714 og 724
 Bente Juncker: spm. nr. S 718
 Hanne Thanning Jacobsen: spm. nr. S 719
 Albrechtsen: spm. nr. S 721
 Margrete Auken: spm. nr. S 722
 Carl Martin Christensen: spm. nr. S 723

Spm. nr. S 603

Til udenrigsministeren (29/1 85) af:

Estrup (RV):

»Vil udenrigsministeren ændre retningslinjerne for tildeling af stipendier, således at de også omfatter udviklingslande, med hvilke Danmark har indgået teknisk-videnskabeligt samarbejde?«

Begrundelse

I Danidas retningslinjer for tildeling af stipendier er rækken af lande, som kan komme i betragtning, afgrænset efter højden af det pågældende lands årlige per capita-BNP. Dette har medført, at Mexico, som i øjeblikket er det eneste udviklingsland, Danmark har indgået en teknisk-videnskabelig samarbejdsaftale med, ikke kan komme i betragtning, da landets per capita-indkomst overskrider grænsen.

Stipendieordningen supplerer den teknisk-videnskabelige samarbejdsaftale på en helt naturlig måde. Den vil klart kunne forøge effekten af – og i et vist omfang direkte være en forudsætning for – det konkrete samarbejde om projekter mellem Mexico og Danmark.

Der vil kun blive tale om en beskedent forøgelse af trækket på stipendieordningen som følge af den foreslåede ændring. Erfaringerne fra samarbejdet med Mexico indebærer,

[Estrup]

at behovet for modtagelse af stipendiater som led i iværksættelse af samarbejdsprojekter næppe vil overstige 5 pr. år pr. land.

Svar (19/2 85):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Efter retningslinjerne for Danidas stipendiebistand ydes stipendier normalt kun til statsborgere fra udviklingslande med et årligt BNP per capita på under 1.500 US \$, dog undtagelsesvis op til 2.000 US \$ i forbindelse med andet samarbejde som f.eks. instituti-onssamarbejde og erhvervssamarbejde.

Ifølge de gældende bistandspolitiske principper, som senest blev bekræftet i forbindelse med den bistandspolitiske debat i folketin-get i februar 1983, er målet for dansk udviklingsbistand at bidrage til en varig forbedring af de økonomiske og sociale vilkår for verdens fattigste befolkningsgrupper, og udviklingsbistanden skal fortrinsvis gå til de fattige udviklingslande.

Da BNP-grænserne for stipendiebistanden allerede ligger væsentligt over de gældende BNP-grænser for ydelse af anden bistand, såsom projekt-, statslåns- og ekspertbistand, og da udviklingslandenes BNP pr. indbygger generelt viser faldende tendens, finder jeg, at man bør fastholde den normale grænse på 1.500 US \$. Til gengæld mener jeg, at man udmærket kan udvise lidt større fleksibilitet i undtagelsestilfældene. Jeg vil derfor foranledige, at den nuværende 2.000 US \$-grænse bliver taget op til nærmere overvejelse.

Spm. nr. S 620

Til *industriministeren* (31/1 85) af:

Riishøj (SF):

»Mener ministeren, at det er i strid med gældende ret at give folketinget, eventuelt i fortrolig form, individualoplysninger om danske rederiers olietransporter til Sydafrika?«

Begrundelse

I et svar af 31. januar 1985 til spørgeren på spørgsmål nr. S 568 afviser ministeren i forbindelse med den kommende redegørelse til folketinget om danske rederiers olietransporter at give detaljerede oplysninger om de enkelte rederier.

Gennem spørgsmålet ønskes fastlagt, hvorvidt det vil være lovstridigt at give folketin-get, om nødvendigt i fortrolig form, sådanne oplysninger.

Svar (7/2 85):

Industriministeren (Stetter):

Som allerede meddelt i mit svar på spørgs-mål nr. S 568 hentes oplysninger om olie-transporter til Sydafrika fra Danmarks Stati-stiks bruttofragtstatistik. Gennem økonomi-ministeriet har Danmarks Statistik yderligere oplyst følgende:

»For så vidt angår Danmarks Statistiks muligheder for at videregive individualoplysninger kan oplyses, at detaljerede oplysnin-ger blandt andet til bruttofragtstatistikken siden 1966 indhentes med hjemmel i lov om Danmarks Statistik, jfr. lovbekendtgørelse nr. 15 af 12. januar 1972.

Ved vedtagelsen af loven om Danmarks Statistik forudsattes det særlige diskretions-princip, som havde været hævdet gennem en lang årrække for statistisk grundmateriale, videreført. Diskretionsprincippet indebærer, at Danmarks Statistik ikke videregiver indi-vidualoplysninger, hverken til private eller til andre myndigheder.

Opretholdelsen af diskretionsprincippet er en forudsætning for bevarelsen af det tillids-forhold mellem Danmarks Statistik på den ene side og befolkning og erhvervsliv på den anden side, som er nødvendigt for, at en troværdig statistik kan tilvejebringes.

Ved udsendelsen af spørgeskemaer m.v. tilskres respondenterne diskretion, idet der efter henvisning til lovhjemmelen tilføjes: »Oplysningerne behandles som fortrolige og benyttes udelukkende til statistiske formål.«

Diskretionsprincippet har været forudsæt-ning for bestemmelser i senere vedtagne love og er for så vidt angår EDB-registrerede per-sonoplysninger kodificeret i lov af 8. juni 1978 om offentlige myndigheders registre, der i § 21, stk. 3, bestemmer, at der fra stati-stikregistre ikke uden særlig hjemmel må vi-deregives personhenførbare oplysninger til anden anvendelse.

Oplysningerne om danske skibes fart på udlandet indgår hos Danmarks Statistik i det erhvervsstatistiske registersystem, der også indeholder en række andre oplysninger ind-samlet fra erhvervsdrivende og arbejdsgivere.

[Industriministeren]

De registerforskrifter, der i henhold til § 4 i lov om offentlige myndigheders registre er udarbejdet for det erhvervsstatistiske registersystem, omfatter alle de i registersystemet registrerede oplysninger. Forskrifterne udelukker – når bortses fra samarbejdet med erhvervsregistret om virksomhedernes identifikation – at der fra registret til administrative og andre ikke-statistiske formål videregives oplysninger, der kan henføres til bestemte personer eller virksomheder.

Danmarks Statistik er således for sit vedkommende også i medfør af lovgivningen afskåret fra at videregive individualoplysninger om fragtforholdene.«

Jeg kan for mit vedkommende henholde mig hertil, idet jeg kan tilføje, at jeg ikke er i besiddelse af individualoplysninger om danske rederiers olietransporter, og at der ikke i lovgivningen er hjemmel for mig til at indkræve sådanne oplysninger.

Spm. nr. S 658

Til *landbrugsministeren* (7/2 85) af:

Gade (SF):

»Vil ministeren straks ændre den praksis, der i dag anvendes på slagterierne, så der ikke længere sendes kød på markedet, hvori der er konstateret et indhold af antibiotika?«

Begrundelse

Efter det for spørgeren oplyste er det i dag sådan, at den stikprøvekontrol, der udføres på slagterierne for antibiotikarester i kød, ikke medfører, at de dyr, der tages prøver af, holdes tilbage fra slagtning, inden prøverne er afsluttet. Derved sendes der op mod 500.000 kg kød med et indhold af antibiotika ud til forbrugerne. Det er helt uantageligt efter spørgerens opfattelse og bør straks standses. Samtidig må det bemærkes, at kontrollen er meget utilfredsstillende, med kun 10.000 stikprøver ud af 15 millioner slagtninger.

Svar (21/2 85):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

I besvarelse af ovennævnte spørgsmål skal jeg gøre opmærksom på, at der ikke er tale om at sende kød på markedet, hvori der er konstateret et indhold af antibiotika. Forhol-

det er lige omvendt, at kødet sendes på markedet på normal måde og det så bagefter konstateres, at der i nogle ganske enkelte dyr har kunnet påvises rester af antibiotika, nemlig i alt 7 dyr (5 svin og 2 kreaturer) ud af 10.000 stikprøver i 1984. Der er således tale om ca. 925 kg kød og altså ikke som anført i begrundelsen 500.000 kg.

Jeg vil gerne understrege, at disse 10.000 stikprøver tages af sunde dyr, der objektivt set ikke bærer tegn på sygdom eller medicinrester, hvorfor der ikke er mistanke til dyrene. De 925 kg kød, der på denne måde kommer ud til de danske forbrugere, er en så begrænset mængde, at det den danske alsidige kostsammensætning taget i betragtning må anses for ubetænkeligt. Jeg har dog anmodet om, at det nærmere undersøges, hvorvidt tekniske vanskeligheder kan overvindes, således at kød, hvoraf der er taget stikprøver, kan tilbageholdes, indtil analyseresultatet foreligger.

Jeg ønsker at tilføje, at det forekommer mig, at man i den standende diskussion ensidigt fæster opmærksomheden på stikprøverne og ser bort fra, at der årligt udtages prøver af ca. 20.000 dyr, som objektivt set bærer tegn på sygdom, og ved mistanke til dyrene. Kød fra disse dyr sendes ikke ud til forbrugerne, men tages til side, afventende analyseresultaterne.

I 1983 blev der undersøgt 21.699 prøver fra sådanne dyr, heraf var 89 positive, og de blev alle kasseret. Tallene fra 1984 er endnu ikke opgjort.

Spm. nr. S 662

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (8/2 85) af:

Connie Hedegaard (KF):

»Vil ministeren tage initiativ til at undersøge mulighederne for, at Det kgl. Teater fremover også spiller i sommermånederne?«

Begrundelse

Det er utilfredsstillende, at Danmarks nationalscene ikke spiller i sommermånederne.

Ikke mindst af hensyn til vore udenlandske turister er det naturligt, at skuespil, opera og ballet på højeste plan er blandt kulturattraktionerne. Som det er i dag, er turisterne teatermæssigt henvist til de danske revyer,

[Connie Hedegaard]

hvilket nok må siges at være den genre inden for dansk teater, som udenforstående har vanskeligst ved at få udbytte af.

I øvrigt gæstes hovedstaden og hovedstadsområdet i sommermånederne også af mange danske provinsboere, som ellers ikke har mulighed for at gøre brug af tilbuddene fra Det kgl. Teater, hvorfor det også af hensyn til denne gruppe synes rimeligt, at der spilles i sommermånederne.

Af hensyn til såvel skuespillernes mulighed for engagementer andetsteds som for teatrets mulighed for at afvikle ferier samt forberede den kommende sæson, kunne man tænkes at køre med et begrænset repertoire, f.eks. et karakteristisk dansk skuespil af høj kvalitet – som f.eks. Elverhøj – en ballet som præsentation af den danske ballets høje niveau samt en opera, hvorved man ville have vist i hvert fald noget af bredden og meget af kvaliteten i Det kgl. Teaters muligheder.

Svar (20/2 85):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Mulighederne for at spille på Det kgl. Teater i sommermånederne har tidligere været undersøgt.

Den væsentligste begrundelse for lukningen af Det kgl. Teater i tiden 1. juni – 31. august er, at man ikke kan regne med en tilstrækkelig publikumsinteresse. Erfaringerne fra 1970–75, hvor der blev givet forestillinger på Gamle Scene i første uge af juni, og fra Københavns 800 års jubilæum, hvor der blev givet forestillinger i sidste halvdel af august, viser, at der er en begrænset interesse for at gå i teatret i sommerperioden. Salgssatistikken viser, at det også i maj og september er svært at opnå en rimelig belægning.

Det kunstneriske personale har i henhold til reglerne krav på en ferie på 59 dage beliggende inden for tidsrummet mellem 1. juni og 1. september. Når dertil kommer, at det kunstneriske personale i august måned forudsætte at deltage i dagprøver og i aftenprøver på ugens 5 første dage, vil en spilleaktivitet i sommerperioden forudsætte særlige aftaler med de medvirkende eller ændringer af de gældende regler.

Hertil kommer, at statister, påklædere, kontrollører, garderobedamer, brandvagt og til dels frisører er engageret fra forestilling til

forestilling, og billetkontorets personale er alene engageret for tiden medio august–1. juni.

Gennemførelse af forestillinger på Det kgl. Teater i sommerperioden vil således ud over de aftenlige udgifter medføre øgede lønudgifter.

Merudgifterne ved 4 opførelser af »Maskarade« og 8 opførelser af »Napoli« ville således i henhold til et i 1978 til brug for målsætningsudvalgets overvejelser udarbejdet budget andrage 3,1 mill. kr.

En sæsonforlængelse i 1978 med 25 opførelser på Gamle Scene i juni måned af en større skuespilforestilling skønnedes at ville medføre merudgifter på 700.000 kr. En dækning af disse udgifter ville forudsætte en belægningsprocent på 93. Teatrets gennemsnitsbelægningsprocent var da mellem 75 og 80, hvoraf abonnenterne udgjorde de 22.

I de nævnte eksempler var det forudsat, at forestillingerne skulle opføres på teatrets Gamle Scene.

Det kan tilføjes, at Det kgl. Teater i de seneste år i sommermånederne i et samarbejde med Københavns kommune har gennemført et begrænset antal forestillinger med mindre grupper i Østre Gasværk. Musikken har været indspillet på bånd eller været spillet af 3–4 musikere. De pågældende forestillinger kan næppe med rimelighed gennemføres på Gamle Scene som nationalscenens tilbud til byens turister. Nettoudgiften for 5 forestillinger har været 160.000 kr.

Jeg kan være meget enig med spørgeren i, at det var ønskeligt, om Det kgl. Teater kunne gennemføre et antal forestillinger i sommerperioden, men finder det af økonomiske grunde ikke gennemførligt lige i øjeblikket.

Spm. nr. S 666

Til *industriministeren* (11/2 85) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Har den offentlige repræsentant i Arbejdernes Landsbanks bestyrelse på noget tidspunkt henvendt sig til ministeren for at give udtryk for, at hun fandt det betænkeligt, at forskudsindbetalingerne fra staten – A-kassemidlerne – blev så lavt forrentet, som det var tilfældet?«

Begrundelse

[Anne Grete Holmsgård]

Den offentlige repræsentant har til opgave positivt at varetage offentlige interesser og synspunkter. Dette må i sagens natur ikke mindst være af vigtighed, når der er tale om meget store indbetalinger fra det offentlige. Når offentligheden hidtil ikke har fået noget at vide om evt. indrapporteringer til industriministeren, kan det naturligvis skyldes, at den offentlige repræsentant er underlagt tavshedspligt.

Der er imidlertid intet, der forhindrer ministeren i at oplyse over for offentligheden, om den offentlige repræsentant – der jo er fuldt ansvarligt medlem af bestyrelsen, dvs. bankens ledelse – har henvendt sig til ministeren for at gøre opmærksom på problemet.

Spørgeren går som en selvfølge ud fra, at den offentlige repræsentant har været vidende om forrentningens størrelse, da der jo netop er tale om en ansvarlig bestyrelsespost – samt tale om en ikke ubetydelig kunde.

Svar (19/2 85):

Industriministeren (Stetter):

Ved indtræden som offentlig repræsentant i en banks eller sparekasses bestyrelse tillægger bank- og sparekasseloven den offentlige repræsentant den samme stilling som de øvrige bestyrelsesmedlemmer. Dette betyder, at den offentlige repræsentant virker under det samme ansvar og med de samme pligter og rettigheder som de andre bestyrelsesmedlemmer.

I § 54, stk. 2, i bank- og sparekasseloven er der pålagt bestyrelsesmedlemmerne i et pengeinstitut en tavshedspligt om konkrete oplysninger om pengeinstitutets og kundernes forhold. Denne tavshedspligt gælder også i forhold til mig, og den pågældende offentlige repræsentant har fuldt ud efterlevet loven.

Spm. nr. S 668

Til *indenrigsministeren* (11/2 85) af:

Agerschou (SF):

»Finder ministeren det acceptabelt, at ledelsen på Hvidovre hospital nægter at følge et påbud fra brandkommissionen i Hvidovre?«

Begrundelse

Brandkommissionen i Hvidovre har flere gange meddelt Hvidovre hospital, at der ikke må befinde sig senge på gangene, da de blokerer flugtvejene i tilfælde af brand. Sidst har man anmeldt hospitalet til politiet; alligevel udtaler ledelsen for hospitalet til dagbladet Politiken den 9. februar 1985, at man ikke har i sinde at fjerne sengene.

Svar (20/2 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Ansvaret for driften af Hvidovre hospital påhviler Københavns kommune. Jeg har derfor forelagt spørgsmålet for kommunen, som har afgivet den i kopi vedlagte udtalelse af 15. februar 1985 med bilag.

Bilag

Københavns Magistrats 2. afdeling
Rådhuset, den 15. februar 1985

Indenrigsministeriet
Christiansborg Slotsplads 1
1218 København K.

I skrivelse af 12. februar 1985 (2.s.kt. j.nr. 51002-141/1985) har indenrigsministeriet til brug for indenrigsministerens besvarelse af et af folketingsmedlem Agerschou stillet spørgsmål vedrørende gangbelægning på Hvidovre hospital anmodet magistraten om en udtalelse.

I denne anledning vedlægges hoslagt kopi af Hvidovre hospitals ledelses skrivelse af 13. februar 1985 med bilag, hvortil magistraten kan henholde sig.

Jørgen Frederiksen

/ A. Johannsen

Underbilag 1

Københavns kommunes Hvidovre hospital
Den 13. februar 1985

Borgmester Jørgen Frederiksen,
Magistrats 2. afdeling,
Københavns rådhus,
1599 København V.

Med henvisning til folketingsmedlem Agerschous spørgsmål af 11. februar 1985 til indenrigsministeren (nr. S 668) vedrørende

[Indenrigsministeren]

gangbelægning på Hvidovre hospital skal hospitalsledelsen udtale følgende.

Det fremgår af de af statens brandinspektion udfærdigede »driftsmæssige forskrifter« om benyttelse af gangarealer på bl.a. hospitaler, at disse flugtveje skal være frie og ryddelige i hele deres bredde. Bestemmelserne om gangbelægning er således indiskutable, og hospitalsledelsen bestræber sig på at efterleve disse bestemmelser.

I skrivelse af 23. oktober 1984 fra Hvidovre kommunes brandkommission er der med henblik på ekstraordinære situationer meddelt Hvidovre hospital begrænset dispensation fra disse bestemmelser. I enkeltstående tilfælde kan en patient placeres på gangen, og i dagarbejdstiden kan kortvarig henstilling af senge og servicevogne i forbindelse med patientflytninger finde sted. Der henvises i denne forbindelse til vedlagte skrivelse af 29. januar 1985, hvoraf fremgår, at der i den forgangne periode på godt 3 måneder på Hvidovre hospital er blevet registreret i alt 212 tilfælde af gangbelægning i aften- og nattevagten, svarende til 2,2 pr. døgn. Denne gangbelægning må ses i forhold til hospitalets kapacitet på 921 heldøgnsengepladser. Det må dog samtidig pointeres, at hospitalet så godt som daglig må benytte den af brandkommissionen meddelte midlertidige dispensation fra de »driftsmæssige forskrifter«, hvad angår dagarbejdstiden.

Der flyttes i *dagarbejdstiden* 300–400 patienter i forbindelse med indlæggelser, udskrivninger, flytninger mellem afdelinger og flytninger til og fra behandlingsområder, og i den pressede belægningssituation, som hospitalet har befundet sig i i de seneste måneder, kan en *kortvarig* placering af senge og andre møbler på hjul i den ene side af sengeafsnitenes gangarealer ikke undgås.

Uanset hvad dagspressen i de seneste dage måtte have fremført eller fortolket, er der på Hvidovre hospital ikke tale om nogen permanent ophobning af inventar på gangene endsigse blokering af flugtveje, og på hospitalet bestræber man sig fremdeles for daglig at tilrettelægge arbejdet således, at påbuddet om frie gangarealer overholdes.

På hospitalsledelsens vegne,
med venlig hilsen

Sv. Gylling

Underbilag 2

Københavns kommunes Hvidovre hospital.

Den 29. januar 1985

Borgmester Jørgen Frederiksen,
Magistratens 2. afdeling,
Københavns rådhus,
1599 København V.

Ved skrivelse af 5. oktober 1984 til hospitalsledelsen anmodede borgmesteren om over en 3 måneders periode at få tilsendt en rapport hver 14. dag, der viser, i hvilket omfang der eventuelt i den forløbne periode på 14 dage har fundet gangbelægning sted.

Ved afslutningen af denne 3 måneders periode, fra 15. oktober 1984 til 18. januar 1985, finder hospitalsledelsen anledning til at gøre status over spørgsmålet om gangbelægning.

På foranledning af borgmesterens skrivelse af 5. oktober 1984 gennemførte hospitalsledelsen en yderligere stramning af hospitalets interne visitation, hvorved eventuel overbelægning på enkelte afsnit søgtes fordelt på andre afsnit, med ledige senge. Denne yderligere stramning har resulteret i, at hospitalet i pressede belægningssituationer kun i meget begrænset omfang har haft gangbelægning i aften- og nattevagten.

I nævnte periode på i alt 96 dage er der blevet registreret i alt 212 tilfælde af gangbelægning, svarende til 2,2 pr. døgn. Denne gangbelægning må ses i forhold til hospitalets samlede sengekapacitet på 962 sengepladser, hvoraf de 921 sengepladser er heldøgnspladser. Om dette gennemsnit på godt 2 patienter på gangene skal det oplyses, at der i samme periode har været en enkelt dag med 10 patienter på gangene, og på et enkelt afsnit har der ligeledes en enkelt dag i begyndelsen af perioden været i alt 7 patienter på gangene.

Af de 212 tilfælde af gangbelægning hidrører de 103 fra et enkelt speciale, nemlig neuromedicinsk afdeling, der har et særligt behov for at placere visse epilepsipatienter på gangene. Da mange patienter med epilepsi får deres anfald om natten under søvn, er det vigtigt at få en så nøje observation af patienterne som muligt, mens de sover. Patienter af denne kategori er derfor om natten

[Indenrigsministeren]

placeret på gangene, således at den vagthavende sygeplejerske og sygehjælperne kan iagttage eventuelle anfald. På hospitalsledelsens opfordring har afdelingens ledelse i samråd med KKRI udarbejdet plan til løsning af problemet, gående ud på at placere disse patienter på sengestuer, der udstyres med særligt apparatur. Dette forslag vil på vanlig vis blive forelagt bevilgende myndigheder til godkendelse.

Med henvisning til de fremsendte 14-dagesrapporter finder hospitalsledelsen, at den iværksatte registrering og styring af overbelægning er lykkedes, således at hospitalet efterlever de givne »driftsmæssige forskrifter« og de af Hvidovre kommunes brandkommission ved skrivelse af 23. december 1984 meddelte retningslinier.

Det skal i denne forbindelse anføres, at hospitalet så godt som daglig må benytte den af brandkommissionen meddelte midlertidige dispensation fra de »driftsmæssige forskrifter«, hvad angår dagarbejdstiden. Hospitalet er i konstant akut beredskab og oplever et næsten konstant belægningspres, hvilket medfører en omfattende trafik af patienter på og omkring sengeafsnittene i forbindelse med indlæggelser, udskrivninger og flytninger mellem afdelingerne. Denne omfattende trafik kan på visse afsnit resultere i nogle få timers »gangbelægning«, ligesom midlertidig placering af tomme senge og eventuelt sengeborde og stuegangsvogne på gangene ikke kan undgås. Som tidligere meddelt er der imidlertid ikke tale om nogen permanent ophobning af inventar på gangene, endsi- ge blokering af flugtveje. Hvidovre kommunes brandinspektør er bekendt med disse forhold, og hospitalsledelsen har i enkelte situationer mundtligt underrettet brandinspektøren om ekstraordinære belægnings-situationer og udsigterne for at bringe dem under kontrol inden dagarbejdstidens ophør.

Som en af de mere beklagelige konsekvenser ved gennemførelsen af fordelingen af overbelægning skal nævnes, at man primært flytter færdigbehandlede patienter, der afventer overflytning til eksempelvis venteafdeling, genoptræning etc. Dette har desværre ofte resulteret i, at de samme patienter flyttes flere gange mellem adskillige afdelinger inden for få dage – til stor gene for patienter, pårørende og personale. Man søger naturligvis at undgå disse situationer, men det er ikke altid

muligt. For at tilgodese patienternes behov for behandling er det nødvendigt at prioritere såkaldte specialepatienter højere end færdigbehandlede patienter, når det gælder fordeling af patienter på de enkelte specialer.

På hospitalsledelsens vegne,
med venlig hilsen

Sv. Gylling.

Spm. nr. S 670

Til indenrigsministeren (11/2 85) af:

Carsten Andersen (SF):

»Vil ministeren indhente en udtalelse fra sundhedsstyrelsen vedrørende praksis i enkelte situationer, hvor man fikserer patienter uden iagttagelse af de retsforanstaltninger, som iagttages på psykiatriske afdelinger?«

Begrundelse

Spørgsmålet stilles under henvisning til svar på spørgsmål S 524 af 11. januar 1985, jfr. tidenden sp. 5103.

Svar (20/2 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Spørgsmålet har været forelagt sundhedsstyrelsen, som har afgivet den i kopi vedlagte udtalelse af 15. februar 1985. Med udtalelsen fulgte en beretning af 31. december 1981 fra Dansk Psykiatrisk Selskabs udvalg vedrørende anvendelse af lettere tvangsmidler og beskyttelsesforanstaltninger på plejehjem m.v. uden for det psykiatriske sygehusvæsen. For i rimeligt omfang at begrænse besvarelsen er denne beretning udeladt her, men sendt direkte til folketingsmedlem Carsten Andersen. Beretningen vil selvsagt i øvrigt kunne rekvireres i indenrigsministeriet.

Bilag

Tilbagesendes til indenrigsministeriet, idet sundhedsstyrelsen til det af Carsten Andersen stillede spørgsmål nr. S 670 skal bemærke, at praksis for anvendelse af fikseringsmidler/beskyttelsesmidler på somatiske sygehusafdelinger og plejehjem, som ikke er omfattet af lov om sindssyge personers hospitalsoophold, er beskrevet i Beretning af 31. december 1981, afgivet af udvalget vedrøren-

[Indenrigsministeren]

de anvendelse af lettere tvangsmidler og beskyttelsesforanstaltninger på plejehjem m.v. uden for det psykiatriske sygehusvæsen, og sundhedsstyrelsen skal derfor tillade sig at henvise til vedlagte kopi af denne beretning, som efter sundhedsstyrelsens vurdering klart belyser problemstillingens forskellige aspekter.

Herudover skal sundhedsstyrelsen udtale, at det fortsat er styrelsens principielle opfattelse, at brug af tvangsmidler alene kan finde sted inden for det psykiatriske sygehusvæsen i medfør af lov om sindssyge personers hospitalsophold samt de hertil knyttede regler.

Sundhedsstyrelsen deler dog den i nævnte beretning udtrykte opfattelse, at det er uundgåeligt i ganske særlige tilfælde at anvende lettere fiksationsmidler også uden for det psykiatriske sygehusvæsen, og at manglende accept af dette ville kræve en forøgelse af personalekapaciteten, som ikke kan anses for realistisk.

I denne forbindelse skal sundhedsstyrelsen dog understrege, at nævnte beskyttelsesforanstaltninger i form af lettere fiksationsmidler alene kan accepteres i det absolut nødvendige omfang og naturligvis udelukkende med det formål at beskytte en person mod at komme til skade, samt at anvendelsen heraf kræver omhyggeligt personalemæssigt opsyn.

Idet sundhedsstyrelsen må erkende det umulige i fuldstændigt at afskære muligheden for anvendelse af fiksationsmidler uden for det psykiatriske sygehusvæsen, har man nøje overvejet, hvorvidt der burde udarbejdes retningslinier på dette område. Sundhedsstyrelsen har imidlertid skønnet, at en sådan formaliseret regulering næppe ville være hensigtsmæssig, idet dette efter sundhedsstyrelsens opfattelse ville indebære en risiko for øget – og eventuelt mindre restriktiv – anvendelse af fiksationsmidler på somatiske sygehusafdelinger og på plejehjem, der ikke er omfattet af lov om sindssyge personers hospitalsophold.

Det tilføjes, at spørgsmålet om anvendelsen af fiksationsmidler også på området uden for det psykiatriske sygehusvæsen drøftes af udvalget vedrørende sindslidendes retsstilling i forbindelse med revision af lov om sindssyge personers hospitalsophold.

Sundhedsstyrelsen, den 15. februar 1985

P. s. v.

Michael von Magnus

/Øhlenschläger

Spm. nr. S 671

Til *industriministeren* (11/2 85) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Er ansvarlig indskudskapital i Kronebanken sikret af Nationalbankens og de tre hovedbankers erklæring af 18. december 1984 eller kun af den supplerende garanti fra Nationalbanken af 20. januar 1985?«

Begrundelse

Det har indtil for nylig været antaget, at ansvarlig indskudskapital ikke var dækket af garantistillelsen, men ministerens svar på spørgsmål nr. S 630 klargjorde, at det var en misforståelse.

Det er væsentligt at få oplyst, om det er den oprindelige garanti på 500 mill. kr. eller Nationalbankens supplerende erklæring, der indebærer denne garanti, og dermed, om det alene er staten, der via Nationalbanken vil bære tabet.

I svaret bedes størrelsen af den ansvarlige indskudskapital oplyst, fordelt på hovedposterne. Derudover, hvor stor en del der udgøres af udstedte obligationer.

Svar (22/2 85):

Industriministeren (Stetter):

Af den pressemeddelelse, der udsendtes af tilsynet med banker og sparekasser den 18. december 1984, fremgår det, at tabsgarantien på 500 mill. kr. stillet af Den Danske Bank, Handelsbanken, Privatbanken og Danmarks Nationalbank sikrer indskydere og øvrige kreditorer ved at dække eventuelle tab ud over egenkapitalen og den ansvarlige indskudskapital. I tilfælde af likvidation af Kronebanken vil garantien således først komme ind i billedet, såfremt tabene overstiger den samlede ansvarlige kapital på ca. 1.130 mill. kr.

Erklæringen af 20. januar 1985 gør ingen forskel heri. Denne erklæring, som bekræfter det likviditetstilsagn, der blev givet af Danmarks Nationalbank allerede i erklæringen af 18. december 1984, indebærer, at ejere af ansvarlig indskudskapital kan få indfriet for-

[Industriministeren]

faldne fordringer på linie med bankens andre kreditorer.

I begrundelsen for spørgsmålet ønskes oplysning om størrelsen af den ansvarlige indskudskapital samt om, hvor stor en del der udgøres af udstedte obligationer.

Jeg har i den anledning fra tilsynet med

banker og sparekasser modtaget en af Kronebank A/S udarbejdet oversigt over fordelingen af bankens ansvarlige indskudskapital pr. ultimo december 1984, således som den vil blive oplyst i en note til bankens årsregnskab, når dette til sin tid bliver offentliggjort.

Fordelingen ser således ud:

Ch.reg.nr. 6200

Kronebanken

Note

kr.

19 Den ansvarlige kapital fordeler sig som følger:

A) Nominelt sfr. 7.654.623, modtaget i 1980, skal tilbagebetales i marts 1986..	33.297.612
B) Nominelt US \$ 4.400.000, modtaget i 1980, skal tilbagebetales i april 1986.	49.544.000
C) Nominelt DM 13.820.172, modtaget i 1984, skal tilbagebetales i september 1990	49.462.396
D) 6½ pct.s obligationslån, modtaget i 1983, skal tilbagebetales til kurs 175 i juni 1992. Overkursen udgiftsføres lineært og hensættes under andre passiver. Pr. ultimo 1984 udgjorde hensættelsen 12.662.037 kr.	100.000.000
E) Løbende optaget i dkr., skal tilbagebetales i januar 1985	9.174.187
F) Optaget i 1980 i dkr., skal tilbagebetales i december 1985	14.755.000
G) Optaget i 1980 i dkr., skal tilbagebetales i oktober 1986	7.430.000
H) Optaget i 1983 i dkr., skal tilbagebetales i marts 1989	5.000.000
I) Optaget i 1984 i dkr., skal tilbagebetales i juli 1990	13.406.000
I alt	282.069.195

Spm. nr. S 673

Til *landbrugsministeren* (11/2 85) af:

Bjørn Westh (S):

»Var ministeren bekendt med, og havde ministeren godkendt, at landbrugsministeriet i 1984 godkendte en nedsættelse af interventionsprisen på raps midt i høståret?«

Begrundelse

Landbrugsrådets præsident, H. O. A. Kjeldsen, har udtalt i Politiken af 8. februar 1985, at det er for dårligt, at en tilfældig sekretær i landbrugsministeriet i Danmark kan slippe godt fra midt i høsten sidste år at nedsætte interventionsprisen for raps.

Svar (19/2 85):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

I løbet af høstårene 1983-84 og 1984-85 fremlagde Kommissionen i de forskellige forvaltningskomiteer forslag om at udskyde betalingen af interventionsprisen med 120-140 dage for henholdsvis korn, oksekød, mejeriprodukter, olivenolie og raps. Kommissio-

nen begrundede forslaget med behovet for besparelser på budgettet.

I samtlige forvaltningskomiteer vakte forslaget voldsom debat, da det betød en indirekte nedsættelse af markedsprisen.

Det er i Danmarks interesse, at EFs støtte- og restitutionspolitik fungerer bedst muligt, men i en vanskelig budgetsituation må der nødvendigvis ske en afvejning af, hvilke indgreb der er det mindste onde. En forringelse af interventionsbetingelserne må her foretrækkes fremfor et indgreb i støtte- og eksportrestitutionsområdet, som rammer danske interesser langt hårdere.

Det er ud fra denne linie, at man i forvaltningskomiteen for raps ikke stemte imod, men i stedet afstod fra at stemme til Kommissionens forslag.

Jeg kan i den sammenhæng kun bekræfte, at den førte politik er i overensstemmelse med mine synspunkter og derfor har min fulde tilslutning. Jeg skal dog yderligere tilføje, at man fra dansk side over for Kommissionen har kritiseret, at beslutningen blev truffet efter, at afleverings- og afregningsperioden var påbegyndt, hvor det af hensyn til

[Landbrugsministeren]

markedet burde være sket inden høstårets begyndelse.

Spm. nr. S 674

Til *indenrigsministeren* (12/2 85) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Hvad er det nærmere indhold af CF-ordenskorpsets træning i magtanvendelse?«

Begrundelse

CF-ordenskorpset er angiveligt en nødvendig forudsætning for at kunne foretage de evakueringer, civilforsvarsstyrelsen lægger stadig mindre vægt på som beskyttelse mod krigshandlinger, men som jo desuden kan foretages for at sikre militærets bevægelsesfrihed (jfr. samarbejdsaftalen mellem militæret og civilforsvaret).

Korpset, der opstilles i disse år, fremstilles i den officielle statslige propaganda nærmest som en slags spejdere, der kun er glade for at hjælpe børn, ældre damer og ænder over gaden.

»Spejdernes« bevæbning med de i bogstaveligste forstand dødsensfarlige knipler er en omstændighed, der nok fortjener eftertænk-somhed nu, hvor vi har to knippeldødsfald stående friske i erindringen, ikke mindst efter at bladet *Civilforsvar* 6/84 kan oplyse, at CF-ordenskorpset under en større manøvre i Svendborg bl.a. har trænet magtanvendelse til brug i den såkaldte beredskabssituation, hvis udløsning efter alt at dømme er afhængig af beslutninger i NATO.

Svar (20/2 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Personellet i politiets CF-ordenskorps består hovedsagelig af værnepligtige, der er blevet fritaget for normal værnepligtstjeneste. Disse værnepligtige indkaldes ikke til uddannelse, men tilbydes en kortvarig fredstidsud-dannelse, der er frivillig. I uddannelsespro-grammet herfor indgår bl.a. en lektion om magtanvendelse.

Formålet med denne lektion er at give un-dervisningsdeltagerne kendskab til politiets magtmidler og anvendelsen heraf, herunder hovedindholdet i straffelovens §§ 13 og 14 (bestemmelserne om nødværge og nødret). Emnet belyses yderligere ved hjælp af eks-

empler, så deltagerne lærer at undgå unødige magtanvendelse. Praktisk undervisning i brug af politistave eller anden magtudøvelse indgår ikke i uddannelsen. Undervisningen kombineres med praktiske øvelser m.v., der i visse tilfælde tilrettelægges som fællesøvelser med deltagelse bl.a. af personel fra CF-korpset og det kommunale civilforsvar.

Politimesteren i Svendborg har om ordens-korpsets deltagelse i den øvelse, der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, oplyst, at træningen i magtanvendelse har bestået i, at øvelsesdeltagere fra CF-korpset, der har fore-stillet chokramte personer, af ordenskorps-personellet er blevet båret eller »ført« bort. Der blev ikke under øvelsen anvendt politi-stav.

Øvelsesindslaget skal ses i sammenhæng med, at politiet ved indsats af civilforsvarets styrker i skaderamte områder bl.a. skal drage omsorg for, at personer, der må fjernes fra skadestedet, ledes bort til hjælpestationer oprettet af det kommunale civilforsvar.

Spm. nr. S 675

Til *indenrigsministeren* (12/2 85) af:

Tinning (VS):

»Til hvem (fysiske personer og juridiske personer) og til hvor mange har sundhedsstyrelsen givet tilladelse til dyrkning af hamp, hvilke kvanta omfatter disse tilladelser, og hvad er de angivelige formål med dyrknin-gen?«

Begrundelse

Den 18. september sidste år afsagde lands-rettens 10. afdeling i Rønne en bemærkelses-værdig dom, hvorefter al dyrkning af hamp – uanset formålet – er ulovlig, medmindre sundhedsstyrelsen har meddelt tilladelse her-til.

Dommen er som bekendt anket til højeste-ret, der formodes at tage stilling til den i for-året – med andre ord lige i såtiden.

Selv om spørgeren ikke tror, højesteret vil medvirke til landsrettens forsøg på at indføre svensk-tyske tilstande her i landet, kan man selvfølgelig ikke vide sig fuldkommen sikker.

Derfor vil det være af betydelig interesse for landets mange flittige – og p.t. illegale – hampedyrkere at få nærmere kendskab til

[Tinning]

betingelserne for sundhedsstyrelsens blåstempling af deres anstrengelser.

Desuden medvirker spørgeren gerne til at lette de kollegiale kontakter mellem legale dyrkere og baghavegartnere uden tilladelser.

Svar (19/2 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Efter § 2, stk. 1, i indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 559 af 9. november 1984 om euforiserende stoffer kan sundhedsstyrelse under ganske særlige omstændigheder og på nærmere fastsatte vilkår meddele tilladelse til, at de på liste A i bekendtgørelsen opførte euforiserende stoffer forefindes her i landet.

Liste A omfatter bl.a. cannabis (hvorved forstås overjordiske dele af planten tilhørende slægten cannabis, hvorfra harpiksen ikke er fjernet). Undtaget er dog frugten af hampeplanten (hampefrø) og hampetaver i isoleret tilstand. Indtil 24. februar 1981 skulle tilladelsen gives af indenrigsministeriet.

Sundhedsstyrelsen har oplyst, at styrelsen ikke efter 24. februar 1981 har givet tilladelse til dyrkning af hamp.

En eventuel tilladelse fra sundhedsstyrelsen ville i givet fald bygge på en vurdering af, hvorvidt dyrkningen af omhandlede planter her i landet er nødvendig og hensigtsmæssig ud fra medicinske og/eller videnskabelige formål.

Spm. nr. S 676

Til *industriministeren* (12/2 85) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Har monopolrådet foretaget en nyvurdering af den udemokratiske beslutning fra foråret 1984 om, at gødningsbranchens særrabatter/særaftaler for de registrerede virksomheder ikke skal være offentligt tilgængelige?»

Begrundelse

I foråret 1984 besluttede monopoltilsynet, at de særrabatter/særaftaler, der ydes af de registrerede virksomheder i gødningsbranchen, skal indberettes til tilsynet. Det havde Superfos f.eks. ikke gjort, selv om de skal ifølge loven. Monopoltilsynet besluttede endvidere, at disse oplysninger ikke skal være offentligt tilgængelige.

Beslutningen vakte – af gode grunde – opsigt. Offentlighedsprincippet er nemlig fortsat et bærende princip i monopolloven.

Det hed da også i monopoltilsynets meddelelse nr. 4/1984, s. 215: »Dels tilsigtes der med offentliggørelse en vis præventiv virkning, idet det antages, at viden om aftaler, bestemmelser m.v. kan påvirke udformningen af bestemmelserne m.v. i retning af mindre konkurrencebegrænsning.«

Altså mente monopoltilsynet fortsat, at aftalerne skal offentliggøres, men i dette særlige tilfælde osv. måtte man følge den kendte vise »Mine øjne siger ja, ja, men min mund ...«.

Direktør i monopoltilsynet Lars Skov Madsen har siden gjort opmærksom på, at der var tale om en konkret bedømmelse og ikke en principiel bedømmelse. Han har desuden i bladet Grovvarerelederen nr. 16/1984 udtalt, at »sagen skal lægges op for monopolrådet til eventuel nyvurdering i løbet af efteråret«.

Efteråret er gået. Mig bekendt er der imidlertid endnu ikke truffet afgørelse om at opheve den udemokratiske – og med hensyn til monopollovens offentlighedsprincip undergravende – beslutning.

Det siger sig selv, at en registrering, der ikke er offentligt tilgængelig, er værdiløs, idet ideen med registreringen jo netop er, at køberne kan se, hvilke særaftaler der gives til andre kunder.

Svar (19/2 85):

Industriministeren (Stetter):

Monopoltilsynet har herom oplyst følgende:

»Det kan oplyses, at monopolrådet på møde den 28. marts 1984 besluttede, at Superfos, Dansk Landbrugs Grovvarereselskab og Randers Korn, der er registreret som dominerende enkeltvirksomheder for bl.a. handel med kunstgødning, skulle foretage anmeldelse af generelt gældende priser, rabatter og bonus ved engrossalg af kunstgødning, herunder anmeldelse af midlertidige ændringer til det anmeldte. Selskaberne skulle endvidere indsende opgørelser over de særrabatter, der måtte blive ydet til enkeltkunder eller kundegrupper, men til forskel fra de generelt gældende salgsvilkår skulle særrabatter ikke fremlægges i den offentligt tilgængelige sags-

[Industriministeren]

mappe. Det er samtidig meddelt selskaberne, at de af selskaberne ydede særrabatter kan give anledning til fornyet bedømmelse af den fremtidige anmeldelsespligt.

Siden rådsafgørelsen har selskaberne foretaget den pålagte anmeldelse af generelt gældende salgsvilkår, ligesom ydede særrabatter løbende er blevet indberettet.

På baggrund heraf agter direktoratet i løbet af foråret 1985 at forelægge rådet et referat om, hvorvidt de ydede rabatter, herunder særrabatter, er i overensstemmelse med monopollovens bestemmelser, samt hvorvidt den tidligere afgørelse om, at særrabatter ikke skal offentliggøres, skal opretholdes.«

Jeg kan henvise hertil.

Spm. nr. S 677

Til *energiministeren* (12/2 85) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Vil ministeren oplyse, om der er sket eksplosionsulykker i forbindelse med indføring af/anvendelse af naturgas her i landet, og i bekræftende fald redegøre for ulykkernes antal, omfang og følger samt sammenholde farerne ved naturgas med farerne ved bygas, olie/kulbåren energitilførsel o.lign.«

Begrundelse

Der er i befolkningen en opfattelse af, at naturgas er meget »farlig«, og at der er sket mange eksplosioner i forbindelse med naturgas her i landet. Det er vigtigt, at der gives en klar information om dette, så befolkningen får orientering om eventuelle farer ved naturgas sammenlignet med farer ved andre energiformer.

Svar (19/2 85):

Energiministeren (Enggaard):

Til brug for min besvarelse af spørgsmålet har jeg bedt ministeriet for offentlige arbejder og energistyrelsen om en udtalelse.

Ministeriet for offentlige arbejder udtaler, at på basis af indberetninger fra politiet til Danmarks Gasmateriel Prøvning (DGP) om gasulykker samt DGPs løbende samarbejde med naturgasselskaberne i Danmark kan følgende oplyses om konstaterede gasekspllosioner ved forbrugerinstallationer, som enten er

forsynede med naturgas eller – som overgang til naturgas – med F-gas:

– Der er hidtil ikke konstateret gasekspllosioner i en bygning som følge af udsivende gas.

I to tilfælde er forekommet brande i forbindelse med udsivning af gas fra ledningssystemet efter mangelfuldt installationsarbejde.

– Der er registreret ca. 10 tilfælde, hvor der er forekommet mindre gasekspllosioner i kedlers forbrændingskamre.

I de fleste af disse tilfælde er eksplosion sket i forbindelse med brugen af en bestemt gaskedel med atmosfærisk brænder. En konstruktionsfejl medførte, at mindre gasekspllosioner kunne forekomme – med det resultat, at gaskedlen blev ødelagt, og at frontpladen på kedlen kunne kastes ud i rummet til fare for personer, der måtte befinde sig i nærheden. Alle i Danmark installerede gaskedler af det pågældende fabrikat er siden blevet ombygget, så tilsvarende ulykker undgås.

Gasekspllosionerne har ikke medført personskade.

Det er DGPs vurdering, at risikoen for gasekspllosioner som følge af udsivning af gas fra selve husinstallationen må betragtes som lille, da gassen som regel hurtigt vil blive bortventileret, og da gassen er tilsat et kraftigt røbestof, der øjeblikkeligt vil gøre forbrugerne opmærksomme på faren.

For at forebygge gasekspllosioner i forbrændingskamre foreskriver gasreglementets bestemmelser bl.a., at alt gasforbrugende udstyr skal typegodkendes af DGP, samt at alle brænderanlæg skal opbygges med en specifik sikkerhedsudrustning.

Endvidere må kun autoriserede VVS-installatører indregulere brænderanlæggene.

Med hensyn til risikoen ved anvendelse af naturgas sammenholdt med risikoen ved bygas er det DGPs opfattelse, at eksplosionsrisikoen i princippet kan sidestilles for de to gasarter. Da naturgasinstallationerne i modsætning til de eksisterende bygasinstallationer er etableret i henhold til det reviderede gasreglement, er det dog realistisk at forvente et noget lavere antal eksplosionsulykker med naturgas, end tilfældet er i dag med bygas. Denne forventning styrkes af, at naturgassen i sig selv ikke er giftig, og at selvmordsforsøg med brug af gas og dermed den eksplosions-

[Energiministeren]

risiko, som opstår i forbindelse med selvmordsforsøgene, må antages at ville blive stærkt reduceret ved overgangen fra bygas til naturgas. Det skal dog også nævnes, at DGP inden for det sidste års tid kun har registreret én gasekspllosion med bygas bortset fra eksplosioner i forbindelse med selvmordsforsøg.

Energistyrelsen udtaler, at der med hensyn til transmissions-, fordelings- og distributionsnet ikke er forekommet eksplosionsulykker, men 3 brandulykker, af hvilke den sidste fandt sted den 13. februar 1985. Brandulykkerne har ikke medført personskade.

Energistyrelsen udtaler endvidere, at for så vidt angår spørgsmålet om at sammenholde farerne ved naturgas med farerne ved olie/kulbåren energitilførsel og lignende foretog Forsøgsanlæg Risø i 1978 på foranledning af D.O.N.G. A/S en undersøgelse af de tilsvarende forhold i Holland, England og Canada, hvor naturgas har været anvendt i en årække, og som ud fra et teknologisk synspunkt udgør et relevant sammenligningsgrundlag. Undersøgelsen, der blev tilstillet folketingets energipolitiske udvalg, mærket bilag K 3, under folketingets behandling af forslag til anlægslov for naturgasforsyning, konkluderer, at man ved at overføre disse erfaringer til det fuldt udbyggede danske naturgasnet kan påregne en risiko af samme størrelsesorden som de risici, der er forbundet med jernbanedrift og elforsyning.

For så vidt angår olie/kulbåren energitilførsel vanskeliggøres sammenligningen i øvrigt af, at der ikke umiddelbart er en tilsvarende eksplosionsfare sammenlignet med naturgas femført i rør. Risikomomentet er i højere grad knyttet til produktion, oparbejdning og transport end til anvendelsen.

Jeg skal henholde mig til udtalelserne fra ministeriet for offentlige arbejder og energistyrelsen samt tilføje, at naturgasselskaberne, som allerede nævnt i min besvarelse af spørgsmål nr. S 576, netop har indledt et formaliseret samarbejde under medvirken af Danmarks Gasmateriel Prøvning og arbejdstilsynet, der har til formål løbende at overveje initiativer til opretholdelse og forbedring af kvaliteten og sikkerheden i det samlede gasforsyningssystem.

Spm. nr. S 678

Til *energiministeren* (12/2 85) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Vil ministeren gennem drøftelser med socialministeren og med kommunerne søge at sikre, at indførelse af naturgas i ejendomme, der hidtil har været forsynet med bygas, ikke kommer til at belaste socialt dårligt stillede og pensionister med store ekstraudgifter på grund af udskiftning af gaskomfurer, vandvarmere m.v.?«

Begrundelse

Det forekommer ganske urimeligt, og det har også vist sig at blive et stort problem for mange mindrebemidlede, at mennesker, der bor i ejendomme, der skifter fra bygas til naturgas, skal belastes økonomisk på grund af udskiftningen. Ganske vist giver naturgasselskaberne de nye naturgasbrugere en beskedne erstatning for deres nu ubrugelige apparatur, men denne erstatning dækker langtfra udgifterne til f.eks. et nyt gaskomfur. Spørgeren finder, at ministeren enten gennem lovgivning eller gennem cirkulærer m.v. bør sikre, at de dårligt stillede og pensionisterne får dækket deres udgifter ved de nye installationer – gennem kommunerne og/eller gennem socialministeriet.

Svar (19/2 85):

Energiministeren (Enggaard):

De hidtidige erfaringer vedrørende omfanget af ekstraudgifter i forbindelse med indførelse af naturgas i ejendomme, der har været forsynet med bygas, udviser stor variation. Dette skyldes den ofte betydelige forskel i husstandene imellem med hensyn til apparatbestand samt dennes tekniske niveau.

Hovedstadsregionens Naturgasselskab oplyser, at den typiske naturgaskunde, der omstiller fra bygas, er den såkaldte »kokekunde« med et komfur med 4 gasblus samt elovn, der kan omstilles til naturgas for i alt ca. 400 kr. inkl. moms.

Hvad specielt angår pensionister i ejendomme, der hidtil har haft bygas, består apparatbestanden typisk af 2 kogeapparater og en gasovn. Apparatbestandens tekniske niveau er ofte, bl.a. grundet alder, af en sådan karakter, at nyt udstyr skal anskaffes ved overgang til naturgas. Udgiften til et nyt gaskomfur udgør 4.000–4.500 kr. inkl. moms.

[Energiministeren]

For så vidt angår muligheden for at dække »dårligt stillede« og pensionisters udgifter til nye installationer i forbindelse med indførelse af naturgas har jeg indhentet en udtalelse fra socialministeriet, til hvilken jeg skal henholde mig.

Socialministeriet udtaler for så vidt angår »dårligt stillede«, at »det efter bistandslovens § 40, stk. 1, er muligt at yde kontanthjælp til dækning af rimeligt begrundede enkeltudgifter.

Det er imidlertid en betingelse for at yde hjælp til disse enkeltudgifter, at der er sket ændringer i ansøgerens eller familiens forhold, der i en begrænset tid påvirker evnen til at skaffe det fornødne til sædvanligt underhold (»social begivenhed«). Det følger heraf, at der ikke kan ydes hjælp til personer alene af den grund, at de pågældende har økonomiske problemer, som f.eks. skyldes ansættelse i et lavtlønsområde.

Det er også en betingelse for at yde hjælp til enkeltudgifter, at der er tale om en udgift, der ikke kan afholdes af den pågældende selv uden risiko for, at pågældendes og den eventuelle families økonomiske muligheder for fremtidig at klare sig i afgørende grad vil blive vanskeliggjort herved.

Hjælpen ydes som nævnt til dækning af rimeligt begrundede enkeltudgifter. Da der ved denne vurdering bl.a. lægges vægt på, om den pågældende udgift er sædvanlig og/eller nødvendig, er det socialministeriets opfattelse, at udgifter til nye installationer på grund af indførelse af naturgas i ejendomme, der hidtil har været forsynet med bygas, bør betegnes som rimelige udgifter efter § 40, stk. 1.

Det skal endelig vedrørende bistandslovens § 40, stk. 1, bemærkes, at hjælp til enkeltudgifter kan ydes såvel særskilt som i forbindelse med forbigående kontanthjælp efter bistandslovens § 37.

Vedrørende hjælp til pensionister kan det oplyses, at efter § 17 i lov om social pension kan der ydes personligt tillæg til pensionister, hvis økonomiske forhold efter en konkret vurdering kan betragtes som ganske særligt vanskelige. Dette tillæg kan f.eks. ydes til betaling for udskiftning af gaskomfur, vandvarmer eller andre udgifter, der kan belaste et pensionistbudget. Det er social- og sundhedsforvaltningen i de enkelte kommuner,

der afgør, om der kan ydes et personligt tillæg.«

Spm. nr. S 679

Til *ministeren for offentlige arbejder* (12/2 85) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvilke ekstraordinære sikkerhedsforanstaltninger der har været foretaget, da M/F »Sprogø« overførte sennepsgas, og havde besætningen gennemgået kursus i sejlads med farligt gods?«

Svar (19/2 85):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

M/F »Sprogø«, der er indrettet til sejlads med farligt gods, sejlede den 7. februar 1985 kl. 19.35 fra Halsskov med følgende last:

- 1 hængertræk med maling, efter bestemmelserne i ADR, klasse 3, pkt. 2,
- 1 lastbil med 20 kg klorpidrin (sennepsgas), efter bestemmelserne i ADR, klasse 6.1, pkt. 12 d,
- 1 lastbil med calciumhypoklorit, efter bestemmelserne i ADR, klasse 8, pkt. 37, og renssevæske, efter bestemmelserne i ADR, klasse 3, pkt. 5.

Forkortelsen ADR refererer til den europæiske konvention om internationale transporter af farligt gods ad landevej, hvori er foreskrevet, hvorledes emballeringen af de forskellige stoffer samt hvordan stuvning af disse stoffer skal være under transport. Alle færgetur med farligt gods udføres i henhold til »Memorandum om transport af farligt gods med ro-ro-skibe i Østersøområdet« eller IMDG-koden (International Maritime Dangerous Goods Code). For hver tur udfærdiges en lasteplan for at sikre, at gældende sikkerhedsbestemmelser overholdes. Lasteplanen for den pågældende tur vedlægges. (Ikke optrykt her). Af lasteplanen fremgår det, hvorledes lastbilen med sennepsgassen samt lastbilen med renssevæsken, der kunne bruges til at fjerne eventuel forurening fra sennepsgassen, var placeret.

Alle navigatører, der sejlede på færgen den pågældende tur, havde gennemgået DSBs uddannelse i transport af farligt gods. Hos den menige besætning var der på den pågældende tur ingen, der havde gennemgået

[Ministeren for offentlige arbejder]

en uddannelse i behandling af farligt gods, hvilket der ikke stilles lovmæssige krav om. DSB har dog med Dansk Jernbaneforbund indgået en aftale om at give matroser, der sejler på færger med farligt gods, en uddannelse heri. Et pilotkursus om dette emne har været afholdt, og når erfaringerne fra dette kursus er bearbejdet, vil uddannelsen for matroser i behandling af farligt gods indgå i DSBs uddannelsesprogram.

Spm. nr. S 682

Til *indenrigsministeren* (12/2 85) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Vil ministeren foranledige undersøgt, om en medarbejder ved skattekontoret i Karlebo kommune er blevet pålagt at ansætte et byrådsmedlems skattetilsvaret til et lavere beløb, end han selv fandt korrekt?«

Begrundelse

Som det fremgår af en række dagblade, er en medarbejder ved skattekontoret i Karlebo kommune blevet afskediget, tilsyneladende på grund af, at han ikke har villet følge en ordre om at nedsætte et byrådsmedlems skattetilsvaret. Det fremgår endvidere af dagbladernes oplysninger, at den pågældende medarbejder blev nægtet adgang til at henvende sig til statsskattedirektoratet.

Spørgeren er opmærksom på, at der for tiden forberedes en retssag om selve fyringen, og at ministeren derfor er forhindret i at udtale sig herom. Imidlertid er muligheden for, at der foreligger magtmisbrug i form af urimelig beskyttelse af et byrådsmedlem, af så graverende karakter, at ministeren bør undersøge denne side af sagen.

Spørgeren har samtidig via et spørgsmål til ministeren for skatter og afgifter opfordret denne til at lade amtsskatteinspektoratet tage selve ligningen op til fornyet overvejelse.

Foreløbigt svar (20/2 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg har i dag bedt tilsynsrådet for Frederiksberg amt om at se på sagen og orientere mig om resultatet af rådets overvejelser.

Når tilsynsrådets udtalelse foreligger, skal jeg vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 683

Til *ministeren for skatter og afgifter* (12/2 85) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Vil ministeren foranledige, at amtsskatteinspektoratet tager den skatteansættelse af et byrådsmedlem i Karlebo kommune, der førte til afskedigelse af en medarbejder i skattekontoret, op til fornyet vurdering?«

Begrundelse

Ifølge en række dagblade er en medarbejder ved skattevæsenet i Karlebo kommune blevet afskediget på grund af, at han nægtede at følge en ordre om at nedsætte et byrådsmedlems skattetilsvaret.

Spørgeren er opmærksom på, at selve afskedigelsen ikke hører under ministerens ansvarsområde. Det gør imidlertid skatteansættelsen, og da sagen synes at indebære magtmisbrug og den pågældende medarbejder ifølge avisoplysninger er blevet nægtet adgang til at drage statsskattedirektoratet ind i sagen, må det være rimeligt, at de statslige ligningsmyndigheder undersøger, om ansættelsen er korrekt.

Spørgeren har samtidig stillet indenrigsministeren et spørgsmål vedrørende omstændighederne ved selve afskedigelsen.

Svar (21/2 85):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Statsskattedirektoratet har oplyst, at amtsskatteinspektorat nr. 1, Hillerød, under hvilket inspektorat Karlebo kommune hørte indtil 1. januar 1985, som led i sit almindelige tilsynsarbejde i foråret 1982 efter aftale med Karlebo ligningskommission blandt andre selvangivelser udtog selvangivelserne for medlemmerne af Karlebo kommunes kommunalbestyrelse for indkomstårene 1981 og 1982.

Statsskattedirektoratet har efterfølgende gennemgået resultatet af amtsskatteinspektoratets undersøgelse, men har ikke fundet grundlag for at foretage yderligere.

På det foreliggende grundlag finder jeg ikke anledning til at foretage videre i sagen.

Jeg er bekendt med indenrigsministerens foreløbige svar af 20. februar 1985 på spørgsmål S 682 af 12. februar 1985 fra Rahbæk

[Ministeren for skatter og afgifter]

Møller. Når indenrigsministerens endelige svar foreligger, vil jeg tage stilling til, om der er fremkommet nye oplysninger, der giver mig anledning til at tage sagen op på ny.

Spm. nr. S 684

Til *justitsministeren* (13/2 85) af:

Qvist Jørgensen (S):

»Hvad menes der, når repræsentanter for politiet på FNs konference om narkotika hævder, at Danmark har styr på valmue- og hashdyrkingen i Danmark?«

Begrundelse

I henhold til dagspressen har politiadvokat Volmer Nissen på mødet i Wien hævdet, at vi i Danmark har »sagerne under kontrol«.

Hvis det er tilfældet, må politiet have iværksat en ny strategi i løbet af den seneste tid, og det kunne derfor være interessant at få denne oplyst nærmere; så sent som i juli og august – før valmuehøsten – kom der i massevis af indberetninger fra amtsungdomscentre og privatpersoner, som alle sagde det samme: dyrkning af valmuer udgør et stigende problem i narkotikabekæmpelsen.

Svar (22/2 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det kan oplyses, at østre landsret den 18. september 1984 har pådømt fem sager vedrørende overtrædelse af bestemmelserne i den gældende bekendtgørelse om euforiserende stoffer. Landsretten har i dommenes præmisser bl.a. udtalt følgende:

»Efter ordlyden af §§ 1 og 2 i bekendtgørelse nr. 90 af 24. februar 1981 om euforiserende stoffer, sammenholdt med bilag 1, liste A, må alle overjordiske dele af hampeplanter, hvorfra harpiksen ikke er fjernet, ikke forefindes her i landet (bortset fra hampefrø og hampetaver i isoleret tilstand), medmindre sundhedsstyrelsen under ganske særlige omstændigheder og på nærmere fastsatte vilkår har meddelt tilladelse hertil.«

Ved de pågældende landsretsdomme er det således – i modsætning til tidligere retspraksis på området – lagt til grund, at dyrkning af hashplanter under alle omstændigheder kræver en særlig tilladelse fra sundhedsstyrelsen.

Det kan oplyses, at justitsministeriet den 30. oktober 1984 har imødekommet en af de domfældtes ansøgning om tilladelse til, at østre landsrets dom af 18. september 1984 indbringes for højesteret.

Med hensyn til spørgsmålet om dyrkning af valmueplanter og misbrug i forbindelse hermed kan det oplyses, at der af rigspolitichefen i samarbejde med politikredsene har været foretaget en samlet gennemgang og undersøgelse med henblik på en forstærket indsats inden for dette område. Den nævnte undersøgelse har blandt andet haft til formål at fastlægge omfanget af dyrkingen i Danmark og endvidere omfanget af tyverier fra valmuemarker. Resultaterne af denne samlede gennemgang af problemerne inden for dette område vil kunne give grundlag for en forbedret indsats bl.a. over for lovovertrædelser, som begås i forbindelse med eller i tilknytning til valmuedyrkning.

Spm. nr. S 685

Til *justitsministeren* (13/2 85) af:

Ole Espersen (S):

»Ser ministeren ingen retssikkerhedsmæssige problemer i forbindelse med indførelsen af økonomisk privatisering af ydelser fra retsmedicinsk institut, og hvad regner man med at den statslige indtægt hermed bliver?«

Begrundelse

Efter oplysninger i dagspressen skal der fremtidig betales kostpris for ydelser fra retsmedicinsk institut.

Dette vil nødvendigvis medføre risici for, at folk af økonomiske grunde vil afholde sig fra at få måske vigtige sager oplyst så godt som muligt.

En økonomisk slagside synes at være den nødvendige konsekvens. Spørgeren anser beslutningen for at indbære, at mindrebedemlede stilles endnu dårligere i forhold til retssystemet.

Svar (22/2 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

I en arbejdsgruppe under undervisningsministeriet overvejer justitsministeriet for tiden sammen med undervisningsministeriet en omlægning af de retsmedicinske undersø-

[Justitsministeren]

gelser fra leverandør- til brugerbevilling. En sådan omlægning vil indebære, at justitsministeriet fremover i videre omfang, end tilfældet er i dag, skal refundere undervisningsministeriets udgifterne i forbindelse med foretagelse af retsmedicinske undersøgelser. En bevillingsomlægning vil i givet fald blive fulgt op af en regulering af undervisningsministeriets og justitsministeriets budgetrammer, således at omlægningen ikke har nogen nettoeffekt for de samlede statslige udgifter.

Arbejdsgruppens arbejde forventes afsluttet i løbet af foråret 1985.

Efter de foreløbige overvejelser vil en bevillingsomlægning bl.a. indebære, at prisen for visse enklere undersøgelser vil blive reduceret, mens prisen for større, komplicerede og mere tidkrævende undersøgelser forventes at blive sat op. Det bemærkes i den forbindelse, at justitsministeriet ikke har nogen planer om at foretage ændringer i de gældende betalingsprincipper, hvorefter det offentlige som hovedregel afholder udgifterne i forbindelse med foretagelsen af de nævnte undersøgelser.

Det tilføjes, at en eventuel bevillingsmæssig omlægning ikke vil indebære ændringer i forholdet mellem de retsmedicinske institutter og justitsvæsenet.

Spm. nr. S 686

Til *justitsministeren* (13/2 85) af:

Maisted (FD):

»Hvad agter regeringen at foretage over for sø- og handelsrettens præsident, der ifølge pressen er vidende om uregelmæssigheder i forbindelse med boers vurdering og behandling?«

Begrundelse

Spørgsmålet er en gentagelse af spørgsmål nr. S 686, folketingsåret 1983-84, 2. samling. Ministeren besvarede dengang spørgsmålet med at oplyse, at man havde anmodet sø- og handelsrettens præsident om en udtalelse i sagen. Spørgsmålet gentages for at få oplyst, hvad den indhentede udtalelse har givet ministeren anledning til at foretage.

Svar (20/2 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Justitsministeriet er gået ud fra, at spørgsmålet er foranlediget af en redegørelse, der er udarbejdet af Konkurs-Komiteen, og som er sendt til folketingets medlemmer samt omtalt i pressen.

Justitsministeriet har indhentet en udtalelse fra sø- og handelsrettens præsident, der har afvist, at han skulle have været vidende om uregelmæssigheder i forbindelse med vurderinger i og behandlingen af konkursboer.

Ved en gennemgang af materialet fra Konkurs-Komiteen får man efter præsidentens mening det indtryk, at komiteen er af den opfattelse, at der administrativt kan gribes ind i konkursboers behandling. Der kan være mange modstridende interesser i konkursboer, hvorom der skal træffes afgørelse, og behandlingen er juridisk, hvilket indebærer, at utilfredshed med truffne afgørelser må gøres gældende ved kære eller anke.

Der er afsagt en række kendelser af sø- og handelsretten i de i materialet nævnte sager, og i flere tilfælde er kendelserne kærret til højesteret.

Der er i det modtagne materiale rejst sigtelser mod en vagtmester i forbindelse med udførelsen af registrerings- og vurderingsopgaver for boet. Præsidenten har indhentet en udtalelse fra vedkommende vagtmester og har gennemgået en række konkursboer i perioden 1974-83, hvor den pågældende vagtmester skulle have foretaget registrering og vurdering af aktiver. På baggrund af disse undersøgelser finder præsidenten, at sigtelserne mod den pågældende vagtmester må afvises.

De i øvrigt i det modtagne fremsatte påstande og beskyldninger er efter præsidentens opfattelse ikke konkretiseret eller underbygget på en sådan måde, at de giver anledning til bemærkninger på det foreliggende grundlag.

Spm. nr. S 687

Til *indenrigsministeren* (13/2 85) af:

Maisted (FD):

»Hvor store udgifter er der på årsbasis i kommuner og amtskommuner forbundet med ansattes og politikeres møde- og kursusvirksomhed?«

Begrundelse

[Maisted]

Den meget voldsomme stigning i antal af møder og kurser påvirker både personaleforbruget og det offentlige forbrug, hvorfor det vil have dobbelt effekt at gennemføre besparelser på dette område.

Svar (20/2 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

I anledning af et tilsvarende spørgsmål fra folketingets kommunaludvalg svarede jeg den 12. februar 1985:

»Der foreligger ikke en samlet opgørelse over de ønskede oplysninger.

Medlemmer af kommunale råd varetager som hovedregel deres hverv ved møder. Medlemmerne kan med hjemmel i den kommunale styrelseslov modtage faste vederlag, erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, diæter for møder og kurser samt befordringsgodtgørelse og godtgørelse for fraværelse fra hjemstedet. Herudover vil der i forbindelse med mødevirksomhed være en række mere indirekte udgifter.

For så vidt angår de ansatte i de kommunale forvaltninger og institutioner er forholdet det, at de pågældendes arbejde i et vist omfang sker ved mødevirksomhed i vid forstand. Denne mødevirksomhed er omfattet af de almindelige regler for aflønning af stillingerne. I relation til de ansattes deltagelse i kurser er det almindelige indtryk, at disse kurser afholdes i arbejdstiden, at kursusafgiften betales af arbejdsgiveren, og at en eventuel økonomisk ydelse til deltagerne sker efter de generelle regler herom i overenskomster og aftaler.

Endelig bemærkes vedrørende diæter til medlemmerne af de kommunale råd for deltagelse i møder og kurser, at det af mig nedsatte udvalg vedrørende diæter og vederlag i sin betænkning (nr. 1027/1984 om kommunale diæter og vederlag) har beskrevet det nævnte område, bl.a. gennem resultatet af en pilotundersøgelse i udvalgte kommuner, hvorfor jeg kan henvise til denne betænkning.«

Jeg kan helt henholde mig hertil.

Spm. nr. S 688

Til *socialministeren* (13/2 85) af:

Hanne Andersen (S):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage til fordel for de grupper af medborgere, der søger hjælp hos de frivillige hjælpeorganisationer?«

Begrundelse

I anledning af de lange køer ved de frivillige hjælpeorganisationer i julen 1984 udtalte regeringen, at man ville tage initiativer for at afhjælpe situationen.

Der er fortsat stor søgning hos disse organisationer. Der er intet fald i søgningen. Tværtimod søger flere enlige forsørgere og mange unge arbejdsløse hjælp.

Svar (21/2 85):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Socialministeriet er gennem omtale i dagspressen bekendt med, at de frivillige hjælpeorganisationer modtog et væsentligt antal henvendelser om hjælp i forbindelse med julen 1984.

Socialministeriet er imidlertid ikke i besiddelse af oplysninger om antallet eller arten af henvendelserne, ligesom man ikke har kendskab til, at det – som anført i begrundelsen for spørgsmålet – især skulle dreje sig om henvendelser fra enlige forsørgere og unge arbejdsløse. Ministeriet har derfor ikke mulighed for at udtale sig om de konkrete årsager til, at hjælpeorganisationerne ved juletid modtog – og stadig modtager – et større antal henvendelser sammenlignet med tidligere år.

Der kan dog mere generelt peges på, at den indsats, som de frivillige hjælpeorganisationer i stigende grad yder med henblik på løsning af sociale problemer, ikke kan betragtes som noget negativt. Tværtimod må samspillet mellem de kommunale socialforvaltninger og det sociale netværk i bred forstand antages at bidrage til at skabe grundlaget for en hensigtsmæssig løsning af den enkelte sociale problemer, herunder ikke mindst problemer af ikke-økonomisk art.

Efter regeringens opfattelse er det endvidere meget vigtigt, at personer med sociale problemer hjælpes i gang, så de kan klare sig selv fremfor at være henvist til passiv forsørgelse.

[Socialministeren]

Regeringen har derfor i flere omgange opfordret kommunerne til at øge omfanget af uddannelseshjælp efter bistandslovens § 42.

Den 30. september 1983 udsendte socialministeriet således en vejledning vedrørende hjælp efter bistandslovens § 42 til enlige forsørgere, hvori der bl.a. nævnes en række eksempler på situationer, der kan begrunde, at spørgsmålet om uddannelseshjælp tages op til vurdering.

Den 17. december 1984 udsendtes et supplement til denne vejledning, hvori det blev tilføjet, at kommunen altid bør overveje at give uddannelseshjælp til unge enlige forsørgere, der modtager kontanthjælp efter bistandslovens § 37.

Regeringen har med tilfredshed konstateret, at kommunernes anvendelse af § 42 er i fortsat stigning, hvilket formentlig bl.a. hænger sammen med udsendelsen af ovennævnte vejledninger.

Man skal endelig henvise til, at det efter bistandslovens § 28 påhviler de sociale udvalg ved opsøgende virksomhed at rette et tilbud om vederlagsfri løbende vejledning og rådgivning til enhver, som må antages at trænge hertil. Målet for vejledningen er at hjælpe de pågældende over øjeblikkelige vanskeligheder og på længere sigt sætte dem i stand til at løse opstående problemer ved egen hjælp.

Det er efter socialministeriets opfattelse ønskeligt, at der sker en styrkelse af kommunernes vejledende og rådgivende virksomhed med henblik på at forebygge sociale problemer opståen. Det kan i denne forbindelse nævnes, at socialministeriets kontanthjælpsforsøg i 14 kommuner bl.a. har til formål at klarlægge, om man ved at yde kontanthjælp efter faste satser får frigjort ressourcer i kommunerne, der kan anvendes til en større indsats med hensyn til vejledning og rådgivning.

Spm. nr. S 690

Til *ministeren for skatter og afgifter* (14/2 85) af:

Thoft (SF):

»Agtter ministeren at ændre fortolkningen af begrebet »midlertidig adskillelse« i spørgsmålet om fradrag for dobbelt husførelse?«

Begrundelse

Flere og flere kommuner nægter nu ægtefæller fradrag for dobbelt husførelse med den begrundelse, at levevisen som adskilte ikke længere anses for midlertidig, hvilket normalt fortolkes som 2-3 år. Men denne fortolkning forekommer at være et levn fra en fortid, hvor der var arbejde nok, og hvor det derfor var rimeligt at antage, at flyttede ægtefællerne ikke sammen igen i løbet af de 2 år, måtte der være andre – ikke erhvervsbetonede – årsager til den valgte leveform. Vi oplever i stigende udstrækning, at folk må tage arbejde langt fra hjemmet for overhovedet at kunne få arbejde. Hvor det tidligere var muligt i løbet af en 2 års periode at få arbejde i hjembyen, er denne mulighed for mange i dag helt udelukket. Den adskilte husførelse er derfor såvel af mere permanent art som påført familien af beskæftigelsesmæssige grunde. I de tallose tilfælde, hvor parret kan dokumentere, at levevisen som adskilte ikke skyldes en separationssituation, forekommer 2 års reglen alt, alt for mekanisk.

Spørgeren skal derfor anmode ministeren om at ændre fortolkningen af midlertidighedsbegrebet ved fradrag for dobbelt husførelse. Endelig skal spørgeren under henvisning til et tidligere spørgsmål om dobbelt husførelse (spm. nr. S 515, folketingets forhandlinger 1983-84, 2. samling, sp. 6883) anmode ministeren om at fremskynde den lovede undersøgelse af problemet omkring fradrag for dobbelt husførelse for ikke-gifte, men fast samboende »ægtefæller«.

Svar (21/2 85):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Spørgeren henviser i begrundelsen til, at det med de nuværende beskæftigelsesmuligheder på arbejdsmarkedet forekommer »alt for mekanisk« at opretholde reglen om, at ca. 2 år normalt må anses for overgrænsen for, at dobbelt husførelse kan karakteriseres som midlertidig.

Indledningsvis kan det bemærkes, at udgifter, der anvendes til skatteyderens egen eller familiens underhold, f.eks. udgifter til kost og logi, normalt ikke er fradragsberettigede. Sådanne udgifter er typiske private udgifter, der er indkomstopgørelsen uvedkommende. I visse tilfælde har disse private udgifter dog en så direkte forbindelse til ind-

[Ministeren for skatter og afgifter]

komsterhvervelsen, at de er fradragsberettigede. Det er på baggrund heraf, at adgangen til fradrag for dobbelt husførelse skal ses.

Som nævnt er det en forudsætning for fradrag for dobbelt husførelse, at den erhvervs-mæssigt begrundede adskillelse ikke varer mere end ca. 2 år. Årsagen til, at der er fastsat en tidsmæssig begrænsning på 2 år, er netop, at der er tale om typiske private udgifter. Den tidsmæssige begrænsning er fastsat, fordi der ellers via fradragsadgangen ville være mulighed for mere permanent at opnå fradragsret for ikke-fradragsberettigede udgifter. Ved adskillelse ud over 2 år er der desuden en formodning for, at det ikke alene er erhvervsmæssige forhold, men tillige også private forhold, der forårsager den dobbelte husførelse.

Selv om det er beskæftigelsesmulighederne på arbejdsmarkedet, der betinger opretholdelsen af den dobbelte husførelse, således at en ændring af praksis på dette område isoleret set kan forekomme velbegrundet, må det dog anses for nødvendigt at opretholde den tidsmæssige begrænsning. En lempelse af 2 års grænsen kunne tilskynde til at forlænge perioder med opretholdelse af dobbelt husførelse, hvorved der kunne opnås utilsigtede fradrag for private udgifter. Det er derfor min opfattelse, at den nuværende fortolkning af begrebet »midlertidig adskillelse« i spørgsmålet om fradrag for dobbelt husførelse ikke bør ændres.

Med hensyn til den af spørgeren anmodede fremskyndelse af undersøgelse af behovet for en ændring af reglerne om fradrag for dobbelt husførelse (spm. nr. S 515, folketingets forhandlinger 1983-84, 2. samling, sp. 6883), således at også ugifte samlevende og enlige forsørgere kan opnå fradrag herfor, henviser jeg til vedlagte svar af 3. januar 1985 til folketingets skatte- og afgiftsudvalg. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 691

Til *energiministeren* (14/2 85) af:

Riishøj (SF):

»Hvilken hjemmel har Salling, Fjends og Ginding Herreders Højspændingsanlæg til at nægte at modtage vindmølleproduceret elektricitet, og hvad agter ministeren at gøre for effektivt at umuliggøre denne form for for-

hindring af udbredelse af vedvarende energi?«

Begrundelse

Ifølge dagspressen, bl.a. Kristeligt Dagblad den 13. februar 1985 og Jyllands-Posten den 14. februar 1985, agter Salling, Fjends og Ginding Herreders Højspændingsanlæg at nægte at modtage vindmølleproduceret el. Gennem spørgsmålet ønskes klarlagt ministerens holdning i denne sag, ligesom det ønskes oplyst, om ministeren vil forhindre denne form for blokering for udbredelse af vedvarende energi.

Der gøres opmærksom på, at selv Energiplan 1984 forudsætter en fordobling af andelen af vedvarende energi frem til år 2000.

Svar (21/2 85):

Energiministeren (Enggaard):

Med hensyn til spørgsmålet om hjemmelen i forbindelse med elskabers køb af elektricitet fra vindmøller og andre vedvarende energianlæg kan jeg oplyse, at elskaberne har pligt til at levere elektricitet til forbrugerne på ethvert tidspunkt. Der er derimod ikke nogen pligt for elskaberne til at aftage den nødvendige mængde elektricitet fra bestemte anlæg, f.eks. fra vedvarende energianlæg.

I praksis aftager elskaberne imidlertid al elektricitet, der af ejere af vedvarende energianlæg ønskes solgt til det offentlige net. Dette gælder også elskabet Salling, Fjends og Ginding Herreders Højspændingsanlæg (SFGHH), som der refereres til i spørgsmålet. For at fremme anvendelsen af vedvarende energi sker elskabernes køb af elektricitet fra vindmølleejerne til priser, der overstiger den værdi, som elektriciteten alternativt ville koste at producere.

Der er ikke tale om, at SFGHH har nægtet at modtage vindmølleproduceret elektricitet. Selskabet har derimod besluttet at udskyde tilslutningen af flere vindmøller i den nordlige del af Salling i et par måneder, indtil en række tekniske problemer er afklaret. SFGHH har 25 vindmøller placeret i den nordlige del af Salling, og yderligere 23 møller vil blive tilsluttet i den kommende tid. Da denne del af området er tyndt befolket, er området teknisk sårbart over for tilslutning af for mange vindmøller.

[Energiministeren]

I takt med antallet af vindmøller, der tilsluttes det eksisterende net, øges risikoen for, at vindmøllernes ujævne elproduktion kan bevirke blinken i pærer og forstyrrelser i elektronisk udstyr hos forbrugerne.

Af hensyn til forbrugerne og af hensyn til, at vindmølleejerne ikke skal komme til at betale tilslutningsomkostninger ud over, hvad der er nødvendigt, har Danske Elværkers Forening anmodet foreningens udredningsafdeling, DEFU, om at udarbejde en dimensioneringsvejledning for nettilslutning af vindmøller. Vejledningen forventes at foreligge om en måned. SFGHH afventer denne vejledning, inden yderligere møller kan tilsluttes.

Der er således ikke tale om, at der er lagt hindringer i vejen for udbredelsen af vedvarende energi. Jeg finder det vigtigt ikke blot at fremme udbredelsen af vedvarende energi, men også at sikre, at dette kan forenes med, at forbrugerne kan bevare en stabil elforsyning.

Spm. nr. S 693

Til *boligministeren* (14/2 85) af:

Helge Mortensen (S):

»Agter ministeren at ændre reglerne, så kommunale myndigheder kan pålægge boligforeninger og andre ejere af lejerboliger at træffe de fornødne foranstaltninger til forbedring af boligmiljøet, f.eks. over for boliger, der er plaget af formaldehyddampe?«

Begrundelse

Ifølge dagbladet Vestkysten den 13. februar siger formanden for miljø- og planlægningsudvalget i Esbjerg, viceborgmester Keld Vagner Jensen, at kommunen er magtesløs over for problemer med formaldehyddampe i et boligforeningsbyggeri i Kvaglund ved Esbjerg. Det fremgår af nævnte artikel, at man har foreslået boligministeren en lovændring, så man kan påbyde ejeren af en lejerbolig at gennemføre undersøgelser af miljøproblemerne og samtidig gennemtvinge forbedringer.

Svar (22/2 85):

Boligministeren (Bollmann):

Hvis en ejendom ikke opfylder de krav, der var gældende på opførelsestidspunktet –

eller et evt. ombygningstidspunkt – kan disse krav kræves opfyldt, idet det påhviler den til enhver tid værende ejer af en ejendom at berigtige forhold, der er i strid med byggelovgivningen.

I 1980 blev der som tillæg 9 og 11 til bygningsreglementet gennemført bestemmelser om formaldehydafgivelse i nybyggeri. Bestemmelserne er indføjet i bygningsreglement 1982 kap. 5.2.3. Miljøstyrelsen har senere gennemført tilsvarende bestemmelser for møbler, inventar m.v.

Byggelovens og bygningsreglementets regler gælder imidlertid i princippet kun for nybyggeri og i en vis udstrækning for ombygninger.

Kommunalbestyrelsen kan dog, hvis der i det enkelte tilfælde findes at foreligge sundheds- eller brandfare, gribe ind efter bestemmelserne i kap. VIII i byfornyelsesloven ved at give påbud eller eventuelt at nedlægge forbud mod benyttelse af en bygning eller en del af en bygning.

Det skal tilføjes, at byggestyrelsen i samarbejde med sundhedsstyrelsen og statens byggeforskningsinstitut for tiden undersøger spørgsmålet om indeklimaproblemer i forbindelse med visse byggematerialer, herunder formaldehydafgivelse, og jeg finder det rigtigst, at jeg afventer resultatet af disse undersøgelser, før jeg tager stilling til, i hvilket omfang der er behov for ændrede regler på området.

Spm. nr. S 702

Til *justitsministeren* (15/2 85) af:

Lenger (VS):

»Hvordan agter ministeren at udmønte folketingsbeslutningen om en kommissionsdomstol i et egentlig kommissorium?«

Begrundelse

Folketinget har den 15. februar vedtaget, at der skal nedsættes en kommissionsdomstol med henblik på videre undersøgelser i dagpengesagen.

Det er herefter justitsministerens opgave med udgangspunkt i folketingsbeslutningens ordlyd at udmønte den i et kommissorium og at foranledige den vedtagne kommissionsdomstol nedsat.

[Lønger]

Spørgeren ønsker oplyst, hvilket kommissorium ministeren agter at give kommissionsdomstolen, herunder særligt hvorledes ministeren vil fortolke folketings beslutningens henvisning til, »at også pengeinstitutter må antages at have opnået betydelige likviditets- og rentefordele«.

Der er næppe nogen tvivl om, at sådanne fordele er opnået; men da beslutningen som specifikt formål henviser til, at et »eventuelt retligt ansvar« skal kunne placeres, og da fordelene i sig selv næppe kan antages at indebære nogen ansvars pådragelse, kan beslutningen indebære tvivl om, i hvilket omfang og hvor detaljeret pengestrømmene skal klarlægges. Dette forhold ønsker spørgeren derfor belyst.

Svar (19/2 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Justitsministeriet har i dag fremsendt kommissoriet for kommissionsdomstolen, der skal foretage den videre undersøgelse i dagpengesagen, til højesteretsdommer F. R. Weber, der er udpæget til at lede kommissionsdomstolen.

Kommissoriet har følgende ordlyd:

»Efter de Os forelagte omstændigheder er det Vor vilje og befaling, at hr. højesteretsdommeren i henhold til retsplejelovens § 21 beklæder retten under den undersøgelse, der skønnes nødvendig for at opfylde folketings beslutning af 15. februar 1985, der er sålydende:

»Med udgangspunkt i landsdommer Niels Larsens redegørelse om statens forskudsvisse udbetalinger til arbejdsløsheds kasserne til dækning af udgifterne til arbejdsløshedsdagpenge m.v., hvori bl.a. er anført:

at forskudsordningen blev gennemført på en sådan måde, at kasserne opnåede betydelige likviditets- og rentefordele på statens bekostning, og

at der ikke med tilstrækkelig hurtighed blev gennemført ændringer, der sikrede, at disse fordele blev bragt til ophør, således at statens indirekte tab blev begrænset mest muligt,

og under henvisning til, at også pengeinstitutter må antages at have opnået betydelige likviditets- og rentefordele, samt med henblik på, at et eventuelt retligt ansvar kan placeres, opfordrer folketinget

regeringen til at drage omsorg for nedsættelse af en kommissionsdomstol med den opgave at klarlægge disse forhold hurtigst muligt.«

Spm. nr. S 703

Til *undervisningsministeren* (15/2 85) af:

Tørnæs (V):

»Er der efter ministerens opfattelse behov for at opretholde både skolekommission og skolenævn i kommuner, hvor der kun er én skole?«

Begrundelse

Da skolekommissions- og skolenævnarbejdet på mange områder overlapper hinanden, synes skolekommissionen at være overflødig især i mindre kommuner.

Svar (22/2 85):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan oplyse, at jeg på givne foranledning i forbindelse med en kommende ændring af skolestyrelsesloven overvejer at indsætte en bestemmelse om, at undervisningsministeren kan godkende, at bestemmelserne i lovens kapitel 2 og 3 kan fraviges i kommuner, hvor forholdene særlig taler derfor. Der tænkes navnlig på kommuner med lavt indbyggertal og kommuner med få skoler.

Spm. nr. S 704

Til *landbrugsministeren* (15/2 85) af:

Helge Sander (V):

»Vil ministeren redegøre for sine planer med hensyn til løsningen af de tiltagende problemer, som rammer dansk landbrug på grund af udbredelsen af Aujeszzkys syge (svinesygdom)?«

Begrundelse

Udbredelsen af Aujeszzkys syge, som i den allerseneste tid især har ramt Herningegnen, skaber tiltagende problemer for dansk landbrug, hvorfor det vil være af interesse, om ministeren vil redegøre for sine planer for bekæmpelsen af den alvorlige svinesygdom.

Svar (25/2 85):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Jeg henviser til vedlagte redegørelse, som jeg i sagens anledning har indhentet fra veterinærdirektoratet.

Bilag

VETERINÆRDIREKTORATET

Den 21. februar 1985

Til landbrugsministeriet

Med henvisning til den d. 19. ds. modtagne kopi af spørgsmål til skriftlig besvarelse vedrørende Aujeszzkys syge fra Helge Sander, MF, har veterinærdirektoratet følgende bemærkninger:

Aujeszzkys sygdom, der har været kendt og udbredt i Danmark siden 1931, blev i april 1980 optaget i loven om smitsomme husdyrsygdomme og henført under de mildere smitsomme sygdomme, hvorefter ministeren har hjemmel til at træffe forholdsregler mod sygdommens videre udbredelse. Disse forholdsregler kan dog ikke være af ekspropriativ karakter, da der for mildere smitsomme sygdomme ikke findes nogen muligheder for udbetaling af erstatning fra det offentlige.

De offentlige tiltag har derfor været iværksættelse af regionale kontrol- og bekæmpelsesprogrammer, der er udvidet i takt med de muligheder, som har ligget i en maksimal udnyttelse af de arbejdskraftmæssige ressourcer, som veterinærdirektoratet har kunnet disponere over til dette formål. Sideløbende med de offentlige tiltag har Organisationen Danske Slagterier siden foråret 1983 iværksat en støtteordning, hvorefter der fra midler, som er tilvejebragt ved opkrævning af en slagteafgift, tilbydes tilskud til sanering af Aujeszzkysmittede besætninger.

Det er veterinærdirektoratets opfattelse, at de offentlige og de private tiltag indtil nu har suppleret hinanden meget effektivt, og at samarbejdet mellem den offentlige sektor (landbrugsministeriet og veterinærdirektoratet) og den private sektor (Organisationen Danske Slagterier, De samvirkende danske Landboforeninger og Danske Husmandsforeninger) har fungeret forbilledligt, hvilket også fremgår af de hidtil opnåede resultater.

Det er således lykkedes at holde Bornholm og Læsø, hvor Aujeszzkys sygdom aldrig er forekommet, fri for sygdommen. Det er endvidere i løbet af 1984 lykkedes at rense

Samsø, hvor der ved kampagnens begyndelse i 1980 fandtes over 15 pct. reagerende svin. På Fyn, Sjælland og Lolland-Falster er der ikke de sidste par år forekommet alvorlige udbrud af Aujeszzkys sygdom og kun ganske få mindre alvorlige udbrud, ligesom bekæmpelsen af Aujeszzkys sygdom i disse områder kan forudses afsluttet med tilfredsstillende resultat inden for et begrænset tidsrum. På landsplan var der den 1. marts 1984 undersøgt 19.253 besætninger, og der fandtes på dette tidspunkt 3.016 kendte positive besætninger (15,7 pct.). De tilsvarende tal for 2. august 1984 og 4. februar 1985 var henholdsvis 27.620 besætninger, 2.805 positive besætninger (10,2 pct.) og 41.118 besætninger, 1.775 positive besætninger (4,3 pct.).

De alvorlige udbrud, der i denne vinter er forekommet visse steder i Jylland, kan virke alarmerende, men de kan ikke forstyrre billedet af en kontrol- og bekæmpelsesplan, der i det store og hele og med de midler, der har været til rådighed, fungerer efter hensigten. Udbruddene, som efter veterinærdirektoratets oplysninger skyldes manglende hensyntagen til risikoen for smitteudbredelse fra reagerende besætninger kombineret med vejrforhold (tåge, dis og kulde), der begunstiger luftbåren spredning af Aujeszkyvirus, kan i øvrigt sammenlignes med tidligere udbrud under lignende forhold, f.eks. de alvorlige udbrud på Sjælland i vinteren 1982-83.

Resultaterne af bekæmpelsesprogrammet, 15,7 pct. positive besætninger 1. marts 1984 mod 4,3 pct. positive besætninger 4. februar 1985, medfører imidlertid med det stigende antal rene besætninger, at risikoen for mere alvorlige og tabvoldende konsekvenser af en eventuel smittespredning øges. Kontrolforanstaltningerne er derfor også løbende skærpet i takt med det fremadskridende bekæmpelsesprogram.

Fra 1. januar 1985 må der i området Fyn, Sjælland og Lolland-Falster fra smittede besætninger kun føres dyr direkte til slagtning, og fra 1. marts 1985 skal samtlige svinebesætninger i dette område være blodprøvet for Aujeszzkys sygdom. Lignende bestemmelser var planlagt for det jyske område til ikrafttrædelse henholdsvis 1. juli og 1. september 1985, men disse planer søges nu fremskyndet til henholdsvis 1. april og 1. juni 1985. Samtidig påtænkes der indført landsdækkende restriktioner for transport af svin til slagtning.

[Landbrugsministeren]

ning, således at svin fra smittede besætninger transporteres på særlige vogne og på særlige tidspunkter, adskilt fra andre leverancer. Indtil disse bestemmelser kan træde i kraft arbejdes der i øjeblikket med indførelse af tilsvarende restriktioner i de særlige lokale områder med akutte problemer.

Slagteriernes tilbud om tilskud ved sanering af smittede besætninger er – bortset fra tilfælde af akut udbrud – bortfaldet fra 1. januar 1985, og fra 1. april 1985 indfører slagterierne en afgift til dækning af de øgede omkostninger ved afhentning af slagtesvin fra smittede besætninger. Det vil således ses, at iværksættelsen af de offentlige og de private tiltag også i dette tilfælde sker synkront, hvorved før og fremmest søges opnået en smitteforebyggende virkning. Det må imidlertid samtidig forventes, at de fremtidige restriktioner vil modvirke spekulation i opretholdelsen af smittede besætninger, men tværtimod animere til udsættelse af disse.

Veterinærdirektoratet skal sluttelig understrege, at det er nødvendigt med en opfølgende informations- og kontrolindsats, såfremt lovmæssige bestemmelser skal opnå den ønskede effekt, og direktoratet skal ikke lægge skjul på, at den øgede arbejdsbyrde i forbindelse med fremskyndelsen af planerne og intensiveringen af bekæmpelsen i det jyske område imødeses med en vis bekymring. Veterinærdirektoratet finder imidlertid med baggrund i de allerede investerede midler og opnåede resultater, at bekæmpelsen af Aujeszky's sygdom er en arbejdsopgave, som direktoratet vil prioritere højt.

Spm. nr. S 705

Til *socialministeren* (15/2 85) af:

Henning Jensen (S):

»Er det korrekt, at en væsentlig del af den alt for lange behandlingstid for arbejdsskader i sikringsstyrelsen skyldes langsommelighed med udarbejdelse af speciallægeerklæringer? I bekræftende fald ønskes oplyst, hvad ministeren agter at gøre ved dette problem.«

Begrundelse

På et møde i Horsens den 13. februar 1985 udtalte chefen for sikringsstyrelsen, Finn Svarre, at en af årsagerne til den lange behandlingstid for arbejdsskader var lang ven-

tetid på speciallægeerklæringer. Det er ikke en tilfredsstillende situation for den store gruppe af borgere, der har ventet i årevis på en afgørelse, og det bør føre til overvejelser om eventuelt at knytte flere specialister til sikringsstyrelsen.

Det virker heller ikke særlig betryggende, at styrelsen ved flere lejligheder underkender udtalelser fra arbejdsmedicinske klinikker, og jeg skal her henvise til den efterhånden landskendte Olav Sørensen-sag fra Horsens, hvor en meget klar indstilling fra eksperterne på arbejdsmedicinsk klinik i Århus blev tolt underkendt i sikringsstyrelsen.

Svar (25/2 85):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Jeg har i anledning af spørgsmålet rettet henvendelse til sikringsstyrelsen, som kunne bekræfte, at indhentelse af erklæringer fra speciallæger (og psykologer) ofte er medvirkende årsag til, at behandlingen af arbejdsskadesager i styrelsen trækker ud. Dette gælder ikke mindst ved behandlingen af erhvervs sygdomssager.

Specielt om erklæringer fra arbejdsmedicinske klinikker har sikringsstyrelsen oplyst, at flere af klinikkerne er så overbelastede, at der i perioder er lukket for tilgang af yderligere undersøgelser.

Behandlingen af arbejdsskadesager præges i høj grad af, at der tit skal indhentes oplysninger fra flere sider, f.eks. fra den skadelidte selv, fra arbejdsgiver, fra behandlende læger og fra arbejdstilsynet, således at der let opstår venteperioder under sagsbehandlingen.

Sikringsstyrelsen har endvidere oplyst, at hvis styrelsen får kendskab til, at bestemte speciallæger eller psykologer har en særlig lang ventetid, vil styrelsen vælge en anden til at foretage fremtidige undersøgelser, ligesom der under den enkelte sags behandling kan blive tale om at tilbagekalde sagen og lade den nødvendige undersøgelse foretage af en anden. Da arbejdsmedicin er et forholdsvis nyt speciale, kan antallet af egnede undersøgere desværre være ret begrænset, således at det kan være en fordel at afvente undersøgelse på arbejdsmedicinsk klinik, selv om ventetiden i det konkrete tilfælde kan være meget lang.

[Socialministeren]

Under henvisning til det, som er anført i begrundelsen for spørgsmålet, kan jeg oplyse, at sikringsstyrelsens lægekonsulenter ikke foretager undersøgelser af skadelidte som led i deres konsulentarbejde, og at ansættelse af flere konsulenter ikke vil afhjælpe vanskelighederne med den lange sagsbehandlingstid, der er forbundet med indhentelse af erklæringer.

Jeg kan ligeledes under henvisning til begrundelsen for spørgsmålet oplyse, at erklæringer fra arbejdsmedicinske klinikker indgår i det samlede materiale, der ligger til grund for afgørelsen i den enkelte sag, herunder andre oplysninger af lægelig art, og ud fra de samlede oplysninger foretages den konkrete vurdering. Denne vurdering kan medføre, at sikringsstyrelsen ikke altid kan være enig i konklusionen i en speciallægeerklæring eller en erklæring fra en arbejdsmedicinsk klinik.

Spm. nr. S 709

Til udenrigsministeren (15/2 85) af:

Kaj Poulsen (S):

»Hvad agter udenrigsministeren at foretage over for den personlige og utiltalende forfølgelse, han er blevet udsat for af dagbladet Jyllands-Posten indtil flere gange, hvor udenrigsministeren er blevet udsat for groft citatfusk?«

Begrundelse

Spørgeren finder det fuldstændig uacceptabelt, at en travl minister må finde sig i den slags metoder, som det omtalte dagblad har brugt for at bekæmpe udenrigsministeren.

Det drejer sig ikke kun om udenrigsministerens påståede udtalelser vedrørende dansk støtte til det såkaldte stjernekrigsprojekt, men også om udenrigsministerens påståede udtalelser i sin tid på Sabro Kro.

Spørgeren har ingen grund til ikke at tro på udenrigsministerens utvetydige dementi af disse ærerørige citater.

Derfor er det nærliggende at spørge udenrigsministeren, hvad han med sit professionelle kendskab til de presseetiske regler agter at foretage over for Jyllands-Posten for at blive renset.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Idet jeg takker hr. Kaj Poulsen for den venlige omsorg, som lyser ud af hans spørgsmål, skal jeg svare ham, at jeg næppe bliver fejlciteret mere end de fleste andre politikere, slet ikke i Jyllands-Posten og heller ikke i andre aviser.

Problemet er snarere et helt andet, nemlig at jeg i sjælden grad er udsat for, at anderledes tænkende politikere – overvejende fra hr. Kaj Poulsens eget parti – søger med lys og lygte efter udtalelser fra mig, som de kan føle sig stødt over og derfor anvender som udgangspunkt for forargelse og politiske angreb.

Det siger sig selv, at på mit ganske komplicerede embedsområde kan der let forekomme situationer, hvor en journalistisk videregivelse af informationer kan komme til at indeholde stramninger, der nærmer sig eller endog overskrider grænsen for »fejlcitering«.

Hvis læserne derefter hengiver sig til ordkløveri og anvender enkeltstående ord og vendinger som grundlag for deres politiske argumentation, ja, så er der måske ikke noget at sige til, at der hos hr. Kaj Poulsen dannes sig det indtryk, som han giver udtryk for i sit spørgsmål, nemlig at jeg udsættes for »personlig og utiltalende forfølgelse«.

Det går nu nok endda. Hvad der bekymrer mig mere, er, hvordan det skal gå med den frie politiske debat herhjemme, hvis meningsudveksling skal erstattes af ordkløveri.

Vi oplever jo i den foreliggende sag – som i tidligere – at journalistiske gengivelser fra vælgermøder, uformelle orienteringer m.v. anvendes, som om der var tale om nøje overvejede og godkendte tekster. Og samtidig oplever vi, at personer, som mener at tilhøre et flertal, opfatter dette som en ret til at standse meningsudveksling og debat.

Hvis denne tendens fortsætter, er der for alvor grund til at være bekymret.

Jeg stoler imidlertid på, at hr. Kaj Poulsen med den oprigtige interesse for sagen, han lægger for dagen, vil vide at gøre sin indflydelse gældende på rette sted for at sikre fortsat ytringsfrihed, respekt for anderledes tænkende – og modtagelighed over for argumenter fremfor hårdkløveri.

Svar: (19/2 85):

Spm. nr. S 710

Til *ministeren for offentlige arbejder* (15/2 85) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Har ministeren planer om at foretage en undersøgelse og senere fremkomme med en rapport om fordelene ved færgefart på Store Bælt?«

Begrundelse

Ministeren har indtil nu ladet udarbejde en række propagandarapporter om fordelene ved en fast forbindelse over Store Bælt. Disse bør ikke stå alene.

Svar (25/2 85):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Udgangspunktet for de to rapporter om etablering af en fast Storebæltsforbindelse, som er offentliggjort den 13. februar, er en afvejning af fordele og ulemper ved en fast forbindelse sammenlignet med fordele og ulemper ved færgefart på Store Bælt. Jeg ser derfor ingen grunde til at udgive en speciel rapport vedrørende fordelene ved fortsat færgefart.

Spm. nr. S 711

Til *socialministeren* (15/2 85) af:

Agerschou (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at modtagere af kontanthjælp efter bilstandsloven ikke har samme mulighed for barselorlov som andre, der har tilknytning til arbejdsmarkedet, og vil ministeren i givet fald tage initiativ til at ændre forholdet?«

Begrundelse

I 1981 indførtes i forbindelse med en udvidelse af dagpengeretten en lov, som gav alle kvindelige lønmodtagere ret til barselorlov i tiden før og efter en fødsel. Denne lov er senere blevet ændret til at omfatte en længere orlovsperiode samt endvidere til at omfatte faderen til barnet. Loven om barselorlov giver alene ret til frihed fra arbejdet. Spørgsmålet om dagpenge eller løn under orloven afgøres efter dagpengeloven og funktionærloven.

Tilsyneladende omfatter den ret til barselorlov imidlertid ikke kvinder, der modtager kontanthjælp efter bilstandsloven, selv om de på samme måde som andre har tilknytning til arbejdsmarkedet. Det fremgår af bilstandslovens § 38, at ydelse af kontanthjælp forudsætter, at såvel den, der søger hjælpen, som ægtefællen i tilstrækkelig grad har udnyttet sine arbejdsmuligheder.

Den sociale ankestyrelsen har i en sag behandlet den 12. maj 1981 truffet afgørelse om, at en kvinde, der modtog bilstandshjælp, som betingelse for fortsat at oppebære hjælpen skulle tilmelde sig arbejdsformidlingen 4 uger efter fødslen, såfremt der intet lægeligt var til hinder derfor. Efter spørgerens opfattelse bør der – hvis det beskrevne problem er korrekt – lovgivningsmæssigt sikres kontanthjælpsmodtagere ret til at oppebære bilstandshjælp uden at stå til rådighed for arbejdsmarkedet i en periode, der tidsmæssigt svarer til den i øvrigt gældende barselorlov.

Svar (25/2 85):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Efter bilstandslovens § 37 kan der ydes forbigående hjælp til underhold til personer, der kommer ud for ændringer i deres forhold, og som på grund af disse ændringer i en begrænset tid er afskåret fra at skaffe det fornødne til eget eller familiens underhold.

I § 37, stk. 1, er svangerskab og fødsel udtrykkeligt nævnt som eksempler på sådanne ændringer i en persons forhold.

Det er efter bilstandslovens § 38 en betingelse for at få kontanthjælp, at ansøgeren og den eventuelle ægtefælle i tilstrækkelig grad har udnyttet deres arbejdsmuligheder. I lovbestemmelsen er angivet nogle eksempler på, hvorledes dette kan anses godtgjort, således bl.a., når det er attesteret af en læge, at pågældende er uarbejdsdygtig på grund af sygdom. Opregningen er ikke udtømmende, og almindelige fortolkningsprincipper må efter socialministeriets opfattelse føre til, at udnyttelse af en lovbestemt ret til barselorlov indebærer en opfyldelse af arbejdskravet i § 38.

På baggrund heraf anses det ikke for påkrævet at tage lovgivningsinitiativer med henblik på at sikre en persons ret til at modtage kontanthjælp uden at stå til rådighed for arbejdsmarkedet i en periode, der tidsmæssigt svarer til barselorlovsperioden.

[Socialministeren]

Det bemærkes, at loven om barselorlov trådte i kraft den 1. januar 1981, og at man må gå ud fra, at den afgørelse fra den sociale ankestyrelse, som omtales i begrundelsen for spørgsmålet, vedrører en periode, der ligger forud for barselorlovsreglernes ikrafttræden.

Spm. nr. S 712

Til *justitsministeren* (15/2 85) af:

Alice Faber (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor statsadvokaten for Fyn endnu ikke er fremkommet med indstilling i sagen fra Nyborg den 23. december 1984, hvor en ung mand døde efter slag med en politistav?«

Begrundelse

Statsadvokat Birgitte Westberg udtalte umiddelbart omkring nytår, at hun om ca. 1 uge ville komme med en indstilling i sagen vedrørende den unge mands død efter knipelsagen. På baggrund af den store offentlige interesse, som sagen har været genstand for, og hensynet til den unge mands efterladte og ikke mindst det retssikkerhedsmæssige perspektiv, som må kræve, at der ikke kan herske tvivl om, at efterforskningsprocessen ikke bevidst forhales på grund af den megen presseomtale, ønskes ministerens undersøgelse af, hvorfor sagen kræver betydelig længere tid til efterforskning og indstilling, end statsadvokaten først antog.

Svar (22/2 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Statsadvokaten for Fyn m.v. har over for justitsministeriet oplyst, at hun i forbindelse med vurderingen af den pågældende sag har fundet det nødvendigt at indhente en udtalelse fra retslægerådet. Sagen er forelagt for retslægerådet den 5. februar 1985. Statsadvokaten har videre oplyst, at hun, når udtalelsen fra retslægerådet foreligger, vil tage stilling til tiltalespørgsmålet.

Statsadvokaten for Fyn m.v. har i øvrigt over for justitsministeriet tilføjet, at hun ikke, således som det anføres i begrundelsen for spørgsmålet, over for offentligheden har givet udtryk for, hvornår der kunne forventes at foreligge en stillingtagen til sagen.

Justitsministeriet kan henholde sig hertil.

Spm. nr. S 714

Til *ministeren for skatter og afgifter* (15/2 85) af:

Inger Harms (SF):

»Vil ministeren redegøre for de regler om betaling af skat i Danmark, der gælder for danske statsborgere med bopæl syd for grænsen og med lønnet arbejde i Danmark?«

Begrundelse

Spørgeren er bekendt med, at der for nylig er sket visse ændringer for de såkaldte grænsependlere med hensyn til betaling af skat i Danmark. Spørgeren beder om oplysning om såvel de nye som de gamle regler. Ligeledes ville det være udmærket, om ministeren ville redegøre for, på hvilke områder fradrag m.m. er forskellige for dem, der bor her i landet, og dem, der er lønnet her, men bosat syd for grænsen.

Svar (21/2 85):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg kan oplyse, at personer, som bor i et andet land, men som arbejder her i landet i en vis periode uafhængig af deres statsborgerskab, er begrænset skattepligtige til Danmark, jfr. kildekattelovens § 2, stk. 1, litra a). De pågældende svarer indkomstskat til staten efter de almindelige regler i udskrivningsloven samt kommunal indkomstskat efter bestemmelserne i § 9 i den kommunale indkomstskattelov, som henhører under indenrigsministeren. Efter den hidtidige affattelse af § 9 skulle den kommunale indkomstskat svares med 20 pct. Denne sats har været gældende fra og med indkomståret 1980.

For personer, der er skattepligtige efter kildeskattelovens § 2, stk. 1, litra a), nedsættes de beregnede skatter under anvendelse af et personfradrag efter kildeskattelovens § 37, stk. 1, jfr. stk. 7.

Hvis den skattepligtige ved indkomstårets udløb er ugift eller har indgået ægteskab i indkomstårets løb og endvidere ved udgangen af det kalenderår, hvori skatten betales, opfylder aldersbetingelsen for at oppebære folkepension, oppebærer eller er tillagt ret til at oppebære folkepension, pension i henhold til lov om pension til enker m.fl., invalidepension eller invaliditetsydelse med bistands-

[Ministeren for skatter og afgifter]

eller plejetillæg, nedsættes de beregnede skatter under anvendelse af et forhøjet personfradrag efter kildeskattelovens § 37, stk. 5, jfr. stk. 7.

Er en begrænset skattepligtig med ret til personfradrag gift ved udløbet af indkomståret, nedsættes de beregnede skatter under anvendelse af yderligere et personfradrag, såfremt ægtefællen ikke har opnået en skattnedsættelse gennem personfradrag. Dette yderligere personfradrag beregnes efter kildeskattelovens § 37, stk. 1. Der gives nedsættelse efter denne bestemmelse, selv om ægtefællen ikke opholder sig her i landet, men det er en forudsætning, at ægtefællerne må anses for samlevende.

I begrænset skattepligtig indkomst kan der i øvrigt kun foretages fradrag for udgifter i forbindelse med erhvervelse af indkomsten. For lønindkomst er der således kun mulighed for at foretage lønmodtagerfradrag. Fradrag for renter, forsikringer, underholdsydelser m.v. vil ikke kunne foretages.

Under folketingets behandling af indenrigsministerens lovforslag om ændring af den kommunale indkomstskattelov. (Forenkling af skattedelingsreglerne) (L 25 fra folketingsåret 1983-84) besluttede et flertal mod regeringens ønske at forhøje satsen for kommunal indkomstskat for begrænset skattepligtige. Dette ændringsforslag blev begrundet med følgende bemærkninger:

»Da de begrænset skattepligtige personer ifølge sagens natur ikke har nogen bopælskommune, er den kommunale skat hidtil blevet fastsat til 20 pct. Denne sats svarede tidligere til niveauet for de sammenlagte primær- og amtskommunale skatteprocenter i gennemsnitskommunen. Dette er langtfra tilfældet i dag. Med virkning fra og med indkomståret 1985 foreslås det derfor fastsat, at procenten altid er det landsgennemsnit, der kan udregnes, når de kommunale og amtskommunale budgetter for et indkomstår er fastlagt.«

Flertallets begrundelse for lovændringen er således, at de seneste års stigning i det kommunale skattniveau også skal have virkning for de begrænset skattepligtige. Denne begrundelse må vel også gælde for den gruppe af begrænset skattepligtige, som er grænsegængere.

Regeringen var som nævnt imod den skærpede beskatning af begrænset skattepligtige.

Spm. nr. S 718

Til undervisningsministeren (15/2 85) af:

Bente Juncker (CD):

»Vil ministeren oplyse, om det er korrekt, at gymnasieelever, der i marts måned deltager i en indsamling til fordel for sydafrikanske flygtninge med ophold i Tanzania (Operation Dagsværk), vil kunne få fridage til formålet, og oplyse, hvorvidt de berørte gymnasieskoler giver undervisning til ikke-deltagende elever?«

Begrundelse

Uden at der i øvrigt tages stilling til indsamlingens formål, må det anses for tvivlsomt, om deltagelse i en indsamling kan begrunde fritagelse fra undervisning i gymnasiet. Indsamling til mange velgørende formål vil kunne foregå, hvor man så med samme ret ville kunne påberåbe sig fridage. Netop i ungdommens eget år burde man kunne afse noget af sin fritid til fordel for et humanitært engagement, hvis ønsket er at udvise et ungdomsinitiativ.

Svar (22/2 85):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

I anledning af Det internationale Ungdomsår afholdes der i foråret 1985 en fællesnordisk indsamling af midler til at opføre skoler i Tanzania og Zimbabwe under navnet Operation Dagsværk. Skolerne er beregnet for flygtninge fra det sydlige Afrika og for unge i Zimbabwe. For Danmarks vedkommende er initiativet til indsamlingen taget af Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, og der er blevet indsat en Operation Dagsværk-komité, hvis formand er Jørgen Nielsen, Folkekirkens Nødhjælp. Herudover er FN-Forbundet, Foreningen Norden, Danida, Dansk Ungdoms Fællesråd og de uddannelsessøgendes organisationer repræsenteret i komiteen. De indsamlede midler administreres dels af Folkekirkens Nødhjælp, dels af Studenternes og Akademikernes Hjelpeorganisation.

[Undervisningsministeren]

Indsamlingen foregår torsdag den 21. marts og foregår ved, at gymnasie- og hf-elever får mulighed for at yde én dags arbejde. Undervisningen på skolerne skal gennemføres normalt den 21. marts, men de elever, der kan dokumentere over for deres rektor, at de har udført et dagsværk den nævnte dag, skal ikke betragtes som udeblevet fra undervisningen.

Jeg kan ikke være uenig med spørgeren i, at det ville være betænkeligt, hvis man i forbindelse med indsamlinger i almindelighed lod elever få fri fra undervisningen. Det er imidlertid min opfattelse, at der i forbindelse med Operation Dagsværk er tale om et særtilfælde. Initiativet er udgået fra de unge selv i forbindelse med ungdomsåret, og der er tale om et fællesnordisk initiativ.

Jeg vil gerne understrege, at det kun er de unge, der dokumenterer, at de har ydet et reelt stykke arbejde den pågældende dag, der ikke bliver noteret som fraværende.

Jeg vil også gerne understrege, at det ikke bliver en årlig tilbagevendende begivenhed. Vi skal værne om de skoletimer, vi har.

Spm. nr. S 719

Til *undervisningsministeren* (15/2 85):

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Vil ministeren foranledige, at fredsbevælgens synspunkter får de samme gode, også økonomisk gode, betingelser, som forswarets oplysnings- og velfærdstjenestes synspunkter på forsvar af Danmark har, således som det fremgår af en helsidesannonce i Forsvaret i dag fra februar 1985?«

Begrundelse

Som det fremgår af den omtalte annonce, har forswarets oplysnings- og velfærdstjeneste en undervisningsbus, som gratis kommer landet rundt, samt tilbud om gæstelærere.

For at sikre en alsidig orientering om det vigtige emne, sikkerhedspolitikken er, bør folkeskolerne også have et godt og favorabelt tilbud om gæstelærere og undervisningsmateriale, hvorfor spørgeren forventer, at undervisningsministeren vil sørge derfor.

Svar (22/2 85):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Spørgsmål om bevillinger til støtte af udgivelse af materialer m.v. om sikkerheds- og nedrustningspolitik – herunder materialer fra fredsbevægelser – hører under udenrigsministerens ressort, mens spørgsmål om bevillinger til forswarets oplysnings- og velfærdstjeneste hører under forsvarsministerens ressort.

Jeg finder ikke som undervisningsminister nogen anledning til at gå ind i spørgsmål om størrelsen af disse bevillinger.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvilke materialer der kan indgå i skolernes undervisning til belysning af Danmarks sikkerhedspolitik, træffes afgørelsen herom for folkeskolerne vedkommende af skolenævnene.

For folkeskolen gælder det, at den ikke må søge at påvirke eleverne i retning af bestemte politiske opfattelser.

Spm. nr. S 720

Til *industriministeren* (15/2 85) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Hvad er banktilsynets fremgangsmåde ved rutineeftersyn i banker og sparekasser – herunder, hvor mange medarbejdere i hvor mange dage afsættes der til et eftersyn i en bank af Kronebankens størrelse?«

Begrundelse

Af ministerens redegørelse for banktilsynets rolle i Kronebanksagen fremgår det, at banktilsynet ikke udgør den garant for et sundt bankvæsen, som de fleste havde troet.

Det fremgår således, at banktilsynet ikke havde nogen mistanke om, at der var noget galt, før direktionen selv henvendte sig, og at banktilsynet selv efter denne henvendelse fæstede lid til de optimistiske vendinger i halvårsregnskabet. På baggrund af, at banktilsynet, da det endelig foretog en nøjere gennemgang, så sig nødsaget til at forlange ekstraordinære henlæggelser for 1,3 mia kr., kan det konstateres, at banktilsynets rutinemæssige tilsyn med banker og sparekasser ikke fungerer efter hensigten.

Det er væsentligt for udenforstående at vurdere, om problemet skyldes utilstrækkeligt personale, forkerte arbejdsrutiner eller noget helt tredje. Hensigten med spørgsmålet er i højere grad at kunne vurdere, hvor der skal sættes ind for at sikre, at banktilsynet fungerer efter hensigten.

Svar (22/2 85):

Industriministeren (Stetter):

Som besvarelse på spørgsmålet kan jeg henvise til vedlagte notat af 20. februar 1985 fra tilsynet med banker og sparekasser.

Bilag

Notat til besvarelse af spørgsmål nr. S 720 til industriministeren fra Rahbæk Møller (SF).

Tilsynets ordinære undersøgelser finder normalt sted hvert tredje år. Ud over de rutinemæssige undersøgelser foretager tilsynet ekstraordinære undersøgelser, hvis der skønnes at være særlig grund hertil.

I almindelighed indledes en undersøgelse med, at tilsynet pr. en af tilsynet fastsat dato (indberetningsdatoen) bestiller materiale vedr. pengeinstituttets engagementer hos pengeinstituttets datacentral.

Når indberetningsdatoen er passeret, meddeler tilsynet pengeinstituttet, at man påtænker at foretage undersøgelse i pengeinstituttet. Samtidig anmodes pengeinstituttet om at udarbejde et materiale – herunder en beskrivelse af enkeltengagementer over en af tilsynet fastsat grænse – pr. indberetningsdatoen til brug for undersøgelsen. Materialet udarbejdes normalt på tilsynets indberetningsskemaer og i henhold til tilsynets vejledning. De indberettede engagementer omfatter sædvanligvis 50–60 pct. af pengeinstituttets samlede udlån og garantier.

I større pengeinstitutter kan tilsynet tillade, at indberetningen foretages på grundlag af pengeinstituttets eget materiale, såfremt dette opfylder tilsynets krav til form og indhold.

Det af et pengeinstitut udarbejdede materiale tilsendes tilsynet, inden undersøgelsen foretages, således at tilsynet har mulighed for at gennemgå materialet inden undersøgelsen.

Med det indsendte materiale skal vedlægges en attestation af bestyrelsen eller et af denne nedsat udvalg, hvori det erklæres, at bestyrelsen (udvalget) har gennemgået de afgivne oplysninger, som den (det) efter bedste overbevisning anser for korrekte, samt at den (det) ikke er bekendt med andre forhold, der væsentligt kan påvirke bedømmelsen af aktivernes værdi.

Såfremt den interne eller eksterne revision har gennemgået det udarbejdede materiale,

skal dette oplyses. Hovedformålet med undersøgelserne på stedet er at foretage en gennemgang og vurdering af den pågældende banks eller sparekasses aktiver.

Vurderingen af långivningen – dennes bonitet og tilrettelæggelse – indgår naturligt som det væsentligste led heri. Hvert enkelt efter bankens eller sparekassens forhold betydende engagement vurderes for sig, og soliditeten bedømmes på grundlag af de deponeerede sikkerheder og tilstedeværende regnskabsoplysninger samt øvrige foreliggende oplysninger om debitor og eventuelle kautiønstister. Alle indberettede engagementer – og i mange tilfælde også engagementer under indberetningsgrænsen – gennemgås og diskuteres med pengeinstituttets ledende kreditmedarbejder (direktøren eller kreditchefen).

Ud over gennemgangen af pengeinstituttets aktiver omfatter undersøgelsen en række andre forhold, f.eks. gennemlæsning af bestyrelses- og revisionsprotokollater, vurdering af pengeinstituttets indtjening og likviditet, gennemgang af pengeinstituttets organisation (herunder de centrale forretningsgange), kontrol af, at bestemmelserne i bank- og sparekasseloven overholdes m.m.

Ved en undersøgelses afslutning afholdes møde med bankens eller sparekassens direktion og som hovedregel med medlemmer af bestyrelsen. Bestyrelsen tilkaldes altid, hvis der er alvorlige ting at kritisere. I denne situation vil bankens eller sparekassens valgte revisorer tillige blive anmodet om at deltage i mødet. I de seneste år er tilsynet i stigende grad gået over til ved enhver undersøgelse – også i tilfælde, hvor der ikke er særlige problemer – at anmode om, at der i afslutningsmødet mindst er deltagelse af pengeinstituttets direktion, bestyrelsesformand, det af industriministeren udnævnte bestyrelsesmedlem samt den statsautoriserede revisor.

Dagsordenen for et afsluttende møde vil altid indeholde en gennemgang af de med særlig risiko behæftede engagementer. Herudover vil man normalt diskutere bankens eller sparekassens kapital- og likviditetsforhold og i det hele taget ethvert problem af betydning for banken eller sparekassen.

I tilsynets undersøgelser deltager i almindelighed to til fire medarbejdere. I en bank af Kronebankens størrelse vil undersøgelsen på stedet normalt vare 3-4 uger, afhængig af

[Industriministeren]

hvor mange medarbejdere der deltager i undersøgelsen.

Efter afslutningen af undersøgelsen udarbejdes en intern rapport, hvor der redegøres for de forhold, der er blevet gennemgået, og undersøgernes konklusion af undersøgelsen.

En undersøgelse kan give anledning til foranstaltninger af vidt forskellig art. Der kan alt efter tilfældets art og bankens eller sparekassens størrelse og kapitalmæssige situation blive tale om en skala, der går fra den blotte omtale af en mulig risiko på et engagement over henstilling om enten nedbringelse af eller yderligere sikring af et engagement til et krav om foretagelse af hensættelser. Eventuelle lovovertrædelser påtales og pålægges bragt til ophør, og situationen kan endelig være den, at tilsynet må vurdere de konstaterede lovovertrædelser til at være så graverende, at der bør rejses tiltale mod bankens eller sparekassens ledelse. Endvidere har tilsynet ikke mindst i de senere år haft tilfælde, hvor et pengeinstituts fremtidsudsigter har måttet vurderes således, at tilsynet har fundet det nødvendigt at tilskynde pengeinstituttet til at søge fusion med et større pengeinstitut.

Tilsynets kontrolvirksomhed med bankers og sparekassers långivning er ikke fortløbende og kan ikke være det.

Tilsynet har ikke forudgående kendskab til de engagementer, banker og sparekasser indgår i, og kan ikke dagligt følge de enkelte engagementers udvikling. Det ligger derfor uden for tilsynets muligheder at forhindre, at banker og sparekasser påtager sig finansieringsopgaver, som medfører tab.

Spm. nr. S 721

Til statsministeren (15/2 85) af:

Albrechtsen (VS):

»Er statsministeren enig i, at det er forkasteligt, at udenrigsministeren, uden at regeringen forinden har rådført sig med det udenrigspolitiske nævn, forsøger at fastlægge den danske politik i stjernekrigsspørgsmålet, og vil statsministeren sikre en demokratisk fremgangsmåde i denne sag?«

Begrundelse

Udenrigsministeren har gennem sine offentlige udtalelser om stjernekrigsplanerne dels skabt usikkerhed omkring den danske

holdning, dels givet udtryk for, at hvis USA beslutter stjernekrigsprogrammet, så skulle Vesteuropa gå med.

Disse udtalelser har udenrigsministeren fremsat, uden at regeringen i dette vitale udenrigspolitiske spørgsmål forinden havde rådført sig med det udenrigspolitiske nævn.

Det er endnu et klart eksempel på den manglende parlamentariske og demokratiske kontrol med Danmarks sikkerhedspolitik.

Den danske politik i stjernekrigsspørgsmålet skal ikke fastlægges på denne måde, men skal tværtimod fastlægges gennem en demokratisk fremgangsmåde, der dels sikrer, at regeringens politik er i overensstemmelse med folketingsflertallets holdning, dels sikrer en åben offentlig debat om sagen.

Svar (22/2 85):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Udenrigsministeren har ikke forsøgt at »fastlægge den danske politik i stjernekrigsspørgsmålet«. Hvad udenrigsministeren har forsøgt, er alene – hvad jeg anser for helt naturligt – at søge at skildre de problemstillinger, vi står over for, for i god tid at få en analyse og en debat i gang om dette meget komplicerede emne.

Spm. nr. S 722

Til justitsministeren (15/2 85) af:

Margrete Auken (SF):

»I hvilket omfang vil finansministeriet være berettiget til at give et medlem af Nordisk Råds danske delegation aktindsigt i korrespondancen mellem berørte danske myndigheder og Nordisk Ministerråd i forbindelse med forberedelsen af Nordisk Ministerråds handlingsplan for økonomisk udvikling og fuld beskæftigelse?«

Begrundelse

For at få mulighed for at forberede den politiske debat om og vedtagelse af Nordisk Ministerråds handlingsplan for økonomisk udvikling og fuld beskæftigelse, som blev oversendt til Nordisk Råds danske delegation i begyndelsen af februar måned, og som skal til behandling på Nordisk Råds session i begyndelsen af marts i Reykjavik, søgte spørgeren aktindsigt hos finansministeriet gen-

[Margrete Auken]

nem den danske delegations sekretariat. Første henvendelse til ministeriet kom den 23. januar. Fremgangsmåden var den mest nærliggende, da forberedelsesmulighederne i øvrigt er særdeles begrænsede i sammenligning med de arbejdsvilkår, vi har for lovforberedelse og øvrig sagsbehandling i folketinget.

Henrik Hagemann, generalsekretær for den danske delegation, rykkede gentagne gange for akterne, men fik blot svar om, at de snart kom. Den 13. februar modtog Henrik Hagemann så et brev med følgende ordlyd:

»Med skrivelse af 25. januar 1985 er på vegne af medlem af Nordisk Råds danske delegation, folketingsmedlem Margrete Auken begæret aktindsigt i forberedelserne til Nordisk Ministerråds handlingsplan for økonomisk udvikling og fuld beskæftigelse i form af kopi af korrespondance med berørte danske myndigheder og med Nordisk Ministerråd.

Denne korrespondance omhandler udenrigspolitiske og udenrigsøkonomiske forhold, herunder arbejdsmateriale fra andre lande, som det ikke ses at være på sin plads at fremlægge, jfr. offentlighedslovens § 5, nr. 6.«

På den baggrund ønskes det oplyst, om det ville være i strid med bestemmelserne om offentlighed i forvaltningen, om finansministeriet havde udleveret materialet eller dele af det.

Svar (25/2 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter bestemmelsen i § 5, nr. 6, i offentlighedsloven omfatter adgangen til at få aktindsigt ikke dokumenter om udenrigspolitiske og udenrigsøkonomiske forhold.

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at spørgeren ønsker oplyst, om det ville være i strid med bestemmelserne om offentlighed i forvaltningen, om finansministeriet havde udleveret det pågældende materiale eller dele af det.

Offentlighedsloven regulerer imidlertid alene spørgsmålet om, i hvilket omfang forvaltningen er forpligtet til at give adgang til aktindsigt. Vedkommende myndighed er derfor ikke afskåret fra at give adgang til aktindsigt i videre omfang end fastsat i loven, medmindre dette kommer i strid med de gæl-

dende regler om tavshedspligt for den, der virker i offentlig tjeneste eller hverv.

Ved afgørelsen af, om et dokument er omfattet af de almindelige bestemmelser om tavshedspligt, vil der bl.a. kunne lægges vægt på, om hemmeligholdelse er påkrævet af hensyn til mellemfolkelige organisationer.

I den forbindelse kan der være grund til at fremhæve, at Nordisk Ministerråd i 1975 har fastsat regler om adgang til aktindsigt i de dokumenter, der er indgået til eller oprettet af Nordisk Ministerråds sekretariat.

I det omfang disse regler udelukker adgangen til aktindsigt i bestemte dokumenter, vil hensynet til Nordisk Ministerråd efter justitsministeriets opfattelse kunne begrunde en tavshedspligt hos danske myndigheder med hensyn til oplysninger i sådanne dokumenter, som er modtaget i kopi, eller i det omfang danske dokumenter afspejler indholdet af sådanne dokumenter. Den endelige afgørelse af, hvorvidt der består en egentlig tavshedspligt, eller om hensynet til det udenrigspolitiske samarbejde i Nordisk Ministerråd i øvrigt bør føre til, at et dokument undtages fra aktindsigt, må afhænge af en konkret vurdering af indholdet af dokumentet og den sammenhæng, hvori det indgår.

Spm. nr. S 723

Til *ministeren for skatter og afgifter (18/2 85)* af:

Carl Martin Christensen (KF):

»Vil ministeren medvirke til at indføre ensartede regler inden for EF med hensyn til virksomhedernes muligheder for overførsel af underskud?«

Begrundelse

Som reglerne er i dag, kan underskud i Danmark maksimalt overføres i fem år. De samme regler gælder for Italien og Grækenland, mens de øvrige EF-lande har lempeligere vilkår. I Vesttyskland, Irland, Holland og England kan underskud endda fradrages i tidligere års overskud. Denne forskelsbehandling i beskatningsreglerne virker konkurrenceforvridende, idet lande med de mest fordelagtige beskatningsregler har størst tiltrækningskraft på virksomhederne.

I EF-Kommissionen arbejdes der for tiden med forslag om at harmonisere beskatnings-

[Nør Christensen]

vi tror, det er vigtigt, at forskellige befolkningsgrupper lærer hinanden at kende og lærer at forstå hinanden. Derfor kan det være meget godt, at man udnytter de eksisterende idrætsanlæg mere effektivt og styrker arbejdet med disse grupper, men båsene skal ikke være for faste; netop fællesskab må være kodeordet i breddeidrætsdebatten. CD støtter altså positivt forsøg på at forbedre forholdene for breddeidrætten og dermed kortlægningen af idrættens egne behov, som den skal finde sted i det udvalgte kulturministeren ønsker at nedsætte.

Mine slutbemærkninger skal handle om fællesskab. Idrættens store styrke har været, at mennesker uanset alder, social status, politisk overbevisning, religion eller andre ting, der normalt kan splitte, har kunnet opbygge et fællesskab. Det viser jo alene også den bredde i social, kønsmæssig og aldersmæssig udvikling, som redegørelsen fortæller om. Nu må idrætten gøre op med sig selv, om man fortsat vil bygge på fællesskabet eller man vil splitte.

En vigtig sag for CD er spørgsmålet, om idrætten kan være et instrument i en politisk kamp, et instrument, der ideologisk skal være med til at ændre samfundet. Heldigvis har ansvarlige ledere taget afstand fra dem, der har forsøgt at benytte idræt til politisk propaganda.

Tinning (VS):

Ministeren slutter sin redegørelse med at sige, at de kommende år næppe bringer mulighed for stigninger i de offentlige tilskud, og det er jo på mange måder en tankevækkende bemærkning. Det er tankevækkende i lyset af, at der jo faktisk var mulighed for at finde disse 11-30 mill. kr. om året, da talen var om eliteidræt, men det er måske specielt tankevækkende, når både hr. Jimmy Stahr og hr. Ole Vig Jensen med forskellig tyngde – muligvis også med forskellig vægt bag, når det kommer til stykket, men dog alligevel – peger på, at det kan ikke nytte, at udgangspunktet for disse drøftelser bliver en erklæring om, at nu skal det hele være udgiftsneutralt.

Hr. Jimmy Stahr talte om idræt for arbejdsledige. Jeg tror, hr. Ole Vig Jensen formulerede sig bredere og sagde: får vi nogle nye ideer, må det ikke strande på, enten at vi

ikke kan foretage de nødvendige omprioriteringer, eller at vi ikke kan finde de nødvendige penge. Så må vi udvise, hvad man vel normalt herinde kalder den fornødne politiske handlekraft, som jo også blev udvist omkring eliteidrætslovens behandling.

Jeg synes, det er en god chance for os alle for at se, hvor meget af det, der er vilje, og hvor meget af det, der er kød på. For jeg har aldrig hørt så mange pæne ord om handicapidræt og alle mulige andre befolkningsgruppers idræt som i dag, og det er for så vidt meget rørende, men endnu mere interessant bliver det, i det øjeblik der kommer penge på.

Så vil jeg godt også lidt mod sædvane rose ministeren for redegørelsen. Jeg tror endda, jeg vil sige tak – det tror jeg ikke jeg har gjort før. Og det vil jeg gøre, fordi jeg faktisk mener, at den rummer en god beskrivelse af, hvordan virkeligheden ser ud. Den rummer en beskrivelse af, hvem det er, der dyrker idræt, hvad vi ved om, hvad det er for befolkningsgrupper der dyrker hvilke former for idræt, og hvad man mener at kunne se af problemer. For folk, som har svært ved at overskue idrætsområdet, er det en mægtig god kort oversigt over i hvert fald det område, som af ministeren kaldes idrætten i bredden, og det synes jeg er rart. Det er ikke som så mange andre redegørelser – det gælder ikke kun kulturministerens – sådan lidt intetsigende snak, der fylder et sted mellem 10 og 15 sider. Her står faktisk en lang række konkrete oplysninger. Det er klart, at når det kommer til, hvilke skridt vi nu skal tage, så står der ikke rigtig noget, men man skal jo også styre sine forventninger, og det havde jeg heller ikke troet. Det er også klart, at når det hele skal munde ud i, at der alligevel skal nedsættes et udvalg, så holder ministeren sig meget tilbage med at give sine bud.

Der er dog et par enkelte steder, hvor ministeren kommer lidt frem, og dem vil jeg godt tage fat i. Det ene sted er, hvor ministeren efter en meget udmærket gennemgang af, hvem der nu dyrker hvad hvorhenne, fortæller, at den uorganiserede idrætsaktivitet fuldender billedet af et alsidigt idrætsliv, hvis det altså ikke er, fordi folk dyrker denne uorganiserede idrætsaktivitet, simpelt hen fordi der mangler nogle tilbud, som de kan bruge, og som de har lyst til. Jeg synes egentlig, det er vigtigt at få sagt – det står her nemlig ikke –

[Tinning]

at det jo i hvert fald til en vis grad er udtryk for manglende tilbud.

Vi kan alle sammen se, at der er sket en mægtig udbygning af faciliteter, der er sket en mægtig udbygning af mulighederne for at udfolde sig, men det er dog stadig rigtigt, at der mangler tilbud, og som det også er anført i den såkaldte Ringstedundersøgelse, der er nævnt i redegørelsen, er der omkring en fjerdedel af befolkningen, som direkte spurgt siger: vi ville egentlig godt dyrke idræt, vi gør det ikke, men vi ville godt være med. Det kan skyldes mangel på faciliteter, det kan skyldes mangel på tilbud, som de oplever som tiltrækkende, eller det kan skyldes alle mulige andre faktorer, men jeg synes, det er en vigtig pointe, at der mangler tilbud. Den bør med og bør selvfølgelig også ses i lyset af dette med pengene.

Så siger ministeren et sted noget, som er lidt fåget, og det ville jeg egentlig gerne have forklaret. Der står: »Fundamentet i det lokale idrætsliv er fortsat idrætsforeningen og bør også være det.« Det er der i og for sig ikke noget overraskende i, men det, som er interessant, er, at ministeren jo selv gør opmærksom på, at det, vi egentlig forstår ved idræt og ved idrætsliv, ændrer sig meget i disse år, rulleskøjteløb, folk, der spiller med frisbee, folk, som hinker og sjipper eller dyrker aerobics, og hvad ved jeg, alle mulige besynderlige former for kropsudfoldelse – vil nogle måske synes. Noget af det ville jeg umiddelbart kalde idræt, noget af det ville jeg ikke kalde idræt, men det, vi diskuterer under alle omstændigheder, må vel også være, når folk finder på nye måder at udfolde sig kropsligt på, hvordan vi så kan støtte dem. Jeg tror egentlig, at en af kernerne i denne diskussion er, hvad der ligger i det, når ministeren siger, at fundamentet i det lokale idrætsliv også fremover bør være idrætsforeningen.

Spørgsmålet er jo netop, om idrætsforeningen er et rigtig godt sted til at imødekomme disse nye behov. Ministeren gennemgår en række problemer og siger – og det synes jeg også er rigtigt – at der arbejdes konstruktivt rundt omkring i idrætsbevægelsen med at finde ud af at omforme aktiviteterne, finde ud af at lave en form for liv i idrætsforeningen, finde ud af at imødekomme de arbejdsløse, efterlønsmodtagere og andre, der er hjemme i dagtimerne, finde ud af dette med

de frivillige ledere, finde ud af dette med de handicappede, indvandrerne, de særligt true-de unge osv. osv. osv.

Selvfølgelig er det rigtigt, at der arbejdes konstruktivt med det, men jeg synes, problemet er, at resultaterne er for ringe. Jeg har ikke meget tillid til, at det vil lykkes den nuværende idrætsbevægelse at løse alle problemerne i forbindelse med at få inddraget en række nye grupper i idrætten eller i kropsudfoldelsen og i nye aktiviteter. Jeg tror selvfølgelig, at det kan lykkes i nogen grad, men ikke fuldstændigt. Derfor mener jeg, at det, vi egentlig bør diskutere, er, hvor vigtigt det er for os, at folk er medlemmer af en idrætsforening, og hvor vigtigt det er for os, at folk har lov til og mulighed for specielt at udfolde sig kropsligt.

Jeg siger ikke, at vi nu bare skal hive folk ud af idrætsforeningerne; det mener jeg ville være en temmelig tåbelig parole, sådan generelt formuleret. Men jeg siger, det må være sådan, at om man vil være i en idrætsforening eller ikke vil være det, det skal lige præcis være et valg, som afgøres af, ikke om det er det sted, man kan få faciliteter, men om det er det sted, hvor man kan finde nogle kvaliteter i arbejdet og nogle kvaliteter i det sociale samvær i klubben og omkring idrætsaktiviteten, som siger én noget, og som gør, at man har lyst til at komme og komme igen. For vi ved jo godt, at det, vi i dag kalder idrætten, er klemt. På den ene side har vi alle mulige besynderlige kommercielle tiltag, altså helsecentre og studier, hvor man kan gå ned og smide rundt med nogle vægte, og hvad man i øvrigt har lyst til, og det er for så vidt ganske udmærket, hvis man kan lide det. På den anden side har vi ungdomsklubber og skolepasningsordninger, og hvad ved jeg, som også opleves som en klemme for idrætsforeningerne.

Der kan man gøre som hr. Helge Sander og hr. Nør Christensen: man kan sætte sig ned på klassisk teknokratisk, bureaukratisk vis og spekulere: hvordan lægger vi så mange hindringer som muligt i vejen for, at disse folk begynder at søge andre steder hen end til det, vi traditionelt kalder idrætsforeningerne? Hr. Helge Sander talte om, at vi måske kunne stramme lidt omkring dette med aftenskolerne. Hvorfor skal en aftenskole have lov til at lave gymnastik i et lokalsamfund, hvor der er en forening, der har gym-

[Indenrigsministeren]

plastfyldninger bliver billigere end sølvamalgamfyldninger. Spørgeren har i sin begrundelse angivet, at de fleste tandlæger i dag er enige om, at plastfyldninger til de fleste formål er bedre end amalgamfyldninger. Men da der ikke gives tilskud til plastfyldninger, er disse 4-5 gange så dyre for patienten som amalgamfyldninger. Dette er yderligere en særlig bagvendt politik, idet amalgamfyldningerne er årsag til en meget væsentlig del af samfundets samlede forurening med kviksølv, jfr. miljøstyrelsens kviksølvrapport fra 1978. Indenrigsministeriet har med skrivelse af 21. november 1984 afgivet en foreløbig besvarelse af spørgsmålet.

Sundhedsstyrelsen skal til den faglige del af spørgsmålet anføre følgende:

Sølvamalgam anvendes i dag som tandrestaurationmateriale praktisk talt kun på kindtænders tyggeflader og sideflader. Sølvamalgame må på dette anvendelsesområde betegnes som et meget holdbart materiale med kun én væsentlig negativ egenskab, nemlig det forhold, at den adskiller sig principielt fra den naturlige tands farve og transparens. Sekundære allergologiske skader på patient eller klinikpersonale ved anvendelsen af sølvamalgam er kendte, men overordentlig sjældent forekommende.

Plastfyldningsmaterialer, som de kendes i dag, er fra et æstetisk synspunkt væsentlig bedre end sølvamalgam; fyldninger med disse materialer kan fremstilles på en sådan måde, at de må betegnes som usynlige. Plastfyldningsmaterialerne er imidlertid karakteristiske ved to væsentlige mangler, når de anvendes i stedet for amalgam i kindtændernes tyggeflader og sideflader. Mangel nr. 1: materialerne udviser utilstrækkelig modstanddygtighed over for slid under tygning af føde (okklusalt slid) og under nabotænders gensidige mikrobewægelser under tygning (approximalt slid). Sliddet på tyggefladerne medfører blandt andet nødvendighed af hyppig revision af fyldningerne (sandsynligvis hvert 3.-5. år) og risiko for sekundære skader i form af ny caries. Det approximale slid kan muligt føre til komplekse tandstillingsforstyrrelser med sene skader på hele tyggeapparatet. Mangel nr. 2: som følge af plastmaterialernes afbinding og deraf følgende sammentrækning er der betydelig risiko for dannelse af en spalte mellem fyldning og tand og for indtrængning af bakterier og spyt

med indhold af blandt andet farvestoffer i denne spalte. Resultatet kan blive betændelsesagtige tilstande i tandens nerve eller forstadier til sådanne tilstande og endvidere lokal misfarvning af både plastfyldning og tand. De beskrevne to hovedmangler hos plastmaterialerne er så alvorlige, at disse må betegnes som uacceptable som fyldningsmateriale på de områder, hvor sølvamalgam normalt anvendes.

Som anført i indenrigsministeriets foreløbige svar er der i øjeblikket i sygesikringens tandlægeoverenskomst fastsat takster for fyldning med emaljacement. Dette fyldningsmateriale har i en årrække praktisk ikke fundet anvendelse i Danmark, men i stedet benyttes plastfyldningsmaterialer. Indikationsområdet for emaljacement var for- og hjørnetænder, motiveret af dets gode æstetiske egenskaber. Fyldninger af emaljacement udviser imidlertid altid sammentrækningsspalter i kanten af fyldningen – med den konsekvens, at bakterier og misfarvningsstoffer trænger ind i spalten. Desuden er cementen lidet modstandsdygtig over for de organiske syrer, der regelmæssigt dannes i belægninger på tænderne. Ved anvendelsen af plastmaterialer i for- og hjørnetænder kan dannelsen af de ovennævnte spalter i vid udstrækning forebygges ved anvendelsen af en teknik, hvis detaljer ikke skal beskrives, men som kun giver usikre resultater på kindtændernes tyggeflader og sideflader. Hertil kommer, at sliddet på fyldninger i for- og hjørnetænder er betydelig mindre end på kindtænderne og i almindelighed ikke medfører ulemper.

Det kan således konkluderes:

1. Sølvamalgam er velindiceret som fyldningsmateriale i kindtænderne og kan ikke her erstattes med plast, og
2. plast er velindiceret som fyldningsmateriale i for- og hjørnetænder og fungerer her væsentlig bedre end emaljacement.

Afslutningsvis skal det tilføjes, at anvendelsesområdet inden for sygesikringsoverenskomsten af plastfyldningsmaterialer er angivet i tandlægeoverenskomsten af 18. marts 1982 som vejledende bemærkning til overenskomsten, hvorfor det må antages, at praktiserende tandlæger generelt er bekendt hermed.

P. s. v.
Eli Schwarz

Bortfaldne spørgsmål:**Spm. nr. S 752****Formanden:**

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 752, der var stillet af Tommy Dinesen (SF) til statsministeren, er taget tilbage af spørgeren den 21. februar 1985. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til statsministeren (20/2 85) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvad har statsministeren tænkt sig at gøre for at leve op til radiokommissionens betænkning vedrørende kortbølgevirksomheden (bet. 592/1970)?«

Begrundelse

I 1967 nedsatte ministeriet for kulturelle anliggender radiokommissionen, der bl.a. skulle udtale sig om Danmarks Radios kortbølgeudsendelser, herunder spørgsmålet om statens overtagelse af udgifterne til denne virksomhed (bet. 592/1970).

Radiokommissionen fandt,

- at danske statsborgere, der som medarbejdere inden for skibsfarten eller på anden måde udøver en gerning uden for landets grænser uden at have opgivet deres tilhørsforhold til det danske samfund, har et naturligt behov for fra dag til dag at kunne holde sig orienteret om alle vigtige begivenheder og forhold i det samfund, hvortil de en dag vil vende tilbage,
- at dette behov ikke i øjeblikket dækkes på rimelig måde,
- at den mest effektive måde, hvorpå dette behov kan dækkes, er gennem effektive kortbølgeradioudsendelser,
- at løsningen af denne opgave på tilsvarende måde som i en række andre lande må betragtes som en almindelig statsopgave og ikke som en opgave, der bør løses af de licensbetalende lyttere.

Spm. nr. S 768**Formanden:**

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 768, der var stillet af Albrechtsen (VS) til ministeren for Grønland den 22. februar 1985, er taget tilbage af spørgeren den 26. februar 1985. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til ministeren for Grønland (22/2 85) af:

Albrechtsen (VS):

»Hvad vil ministeren gøre for at afslutte sygeplejekonflikten i Grønland?«

Begrundelse

Sygeplejekonflikten i Grønland har nu varet i et halvt år. Den udspringer af, at ministeren ikke har villet indgå overenskomst og stædigt har fastholdt sin afvisende linje, selv om kun 218.000 kr. skiller parterne.

Konflikten har medført en meget alvorlig forringelse af de sundhedsmæssige forhold i Grønland, idet den etablerede blokade har resulteret i 14 ubesatte stillinger.

Man er i gang med at nedlægge hele afdelinger på Egedesminde sygehus. Der skønnes at være 400 på venteliste til Dronning Ingrid's hospital, og eleverne fra statens sundhedsmedhjælpereskole kan ikke komme i praktik.

Dette skyldes ikke mindst den reduktion af statstilskuddet til Grønland på 32,8 mill. kr. i 1984 og 1985, som gennemførtes i marts 1984.

Spm. nr. S 769**Formanden:**

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 769, der var stillet af Lenger (VS) til indenrigsministeren den 22. februar 1985, er taget tilbage af spørgeren den 26. februar 1985. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til indenrigsministeren (22/2 85) af:

Lenger (VS):

»Hvilke konsekvenser har det haft for ministerens og rigshospitalets budget, at et stigende antal grønlændere hospitalsbehandles i Danmark på grund af den igangværende sygeplejekonflikt i Grønland?«

Begrundelse

[Inger Stilling Pedersen]

tøj på; men det er jo også en overgang, så kan man lade børnene selv være med til at spare sammen til det, og på den måde får de også set, hvad det koster.

Også forskning i idrætsmedicin har været nævnt. Vi tror, det er meget vigtigt, at man sætter ind netop her. Idrætsskader skal man også se på. Mange har måske lidt antipati mod netop den almindelige idræt, fordi folk kommer til skade og ikke kan møde på arbejdspladsen og sådan nogle ting.

Kristeligt folkeparti synes, det er en god idé at nedsætte et udvalg til at se på tingene. Det er vigtigt, at man her også undersøger, hvordan man kan få tag i hele befolkningen og i alle de forskellige aldre, sådan at intet menneske afskæres fra at komme til at dyrke idræt. Det er dejligt at se, at man også blandt ældre har fået forståelse for, hvor stor en betydning det har for velbefindendet og for sundheden, ja, for hele livsenergien, at man får mulighed for at røre sig og være sammen. Jeg kunne sige utrolig meget positivt om idræt lige fra det enkle motionsløb til måske den højeste præstation. Jeg tror, det er vigtigt, at vi får lov at være med alle sammen efter de evner og de muligheder, vi har.

Jeg vil gerne slutte med igen at sige en stor tak til de mange, som i dag bærer et meget, meget stort ansvar og yder en stor økonomisk indsats for, at vi har den gode situation for idrætten, som vi har i dag.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Den redegørelse, vi har til debat i dag, er for regeringen at se en naturlig opfølgning af hele den debat, vi havde, og al den fokus, der i efteråret blev sat på eliteidrætten. Allerede dengang tilkendegav jeg, at regeringen ret hurtigt efter eliteidrætslovens vedtagelse ville fremkomme med en redegørelse om breddeidrættens forhold. Heri lå naturligvis – og ligger stadig væk – en bevidst erkendelse i regeringen af, at vel har eliten da sine kvaliteter som underholdning og som meget andet, men breddeidrætten har så sandelig nok så store kvaliteter, som fuldt ud kan måle sig med elitens; det er bare et spørgsmål om, at det er kvaliteter på en lidt anden led.

Der har været enkelte røster fremme i dag om, at det mener regeringen jo nok ikke, for eliten fik jo nogle penge, og bredden skal nu

bare holde sig inden for rammerne. Nu var det altså ikke regeringens oprindelige forslag, at eliten skulle have nye penge, men at det skulle ske ved omprioritering. Det er måske ikke noget at stå og prale af i dag, for et folketingsflertal fortalte så regeringen, at det skulle regeringen ikke bryde sig om at mene, og dermed accepterede vi så, at eliten fik disse nye statsmidler.

Men jeg må dog også sige, at når man taler om, at bredden bare skal holde sig inden for rammerne, og at eliten fik de mange millioner, at det, eliten fik, var første år 11 mill. kr., stigende til måske 33 mill. kr. over 6 år. Nu er der ingen, der ved, hvor meget det bliver pristalsreguleret, og hvor mange procent af tipsomsætningen osv., men det var det, vi skønnede, dengang loven blev vedtaget. Og selv om bredden skulle holde sig inden for rammerne, er det jo helt andre beløb i offentlig støtte, vi taler om. Men det er også klart, at breddeidrætten omfatter langt flere udøvere, så det er en ganske naturlig ting, at bredden skal have så gode økonomiske vilkår, som vi på nogen mulig måde kan skaffe.

Må jeg sige om dette med, at der ikke i redegørelsen er givet store løfter om øgede økonomiske muligheder: ja men var der nogen der ville have troet på det, hvis jeg havde skrevet det? Jeg spørger bare. Hr. Tinning nikker, men nu er hr. Tinning mere troskyldig end folketingets flertal generelt, og jeg tror ikke, at mange ville have taget det for gode varer. Kan man ikke give en garanti for det, og har man ikke allerede omtrent fået vedtaget en finanslov, hvori der står »øgede statstilskud« eller »vil forpligte kommunerne til øgede udgifter«, så skal man ikke skrive sådan noget.

Der tales i redegørelsen om omprioriteringer. Dermed kan jo menes flere ting, og det er noget af det, udvalget skal beskæftige sig med. Ved omprioriteringer kan man forstå dels omprioriteringer inden for fritidsloven og de tilskud, der i forvejen over tipslov osv. tilgår idrætten. Men man kunne jo også forestille sig et udvalg, der sagde, at de penge, der i øvrigt går til meget dyre ordninger under andre systemer, med fordel kunne omsettes til idrætsområdet. Jeg tør ikke sige, om det udvalg, som planlægges nedsat, kan komme til den konklusion, men selve overvejslen er dog i hvert fald nærliggende.